

ڈوہڑے گریزیاں

عقل کرے تسلیم تے من بھاوے نوکِ قلم نون ایسی تاثیر دے دے
چھیدی میرے تخیل نون کھچ پاوے زلف ماہی دی مینوں زنجیر دے دے
الف مہم دے راہ دی روشنائی دنیا وچ ایسا کمال پیر دے دے
زینِ کرم کر ہوواں تقدیر تیری اپریں فضل سنگ مینوں تقدیر دے دے

مصنف
سائیں ضیاء رب زمین



محمد سیف اللہ سیفی

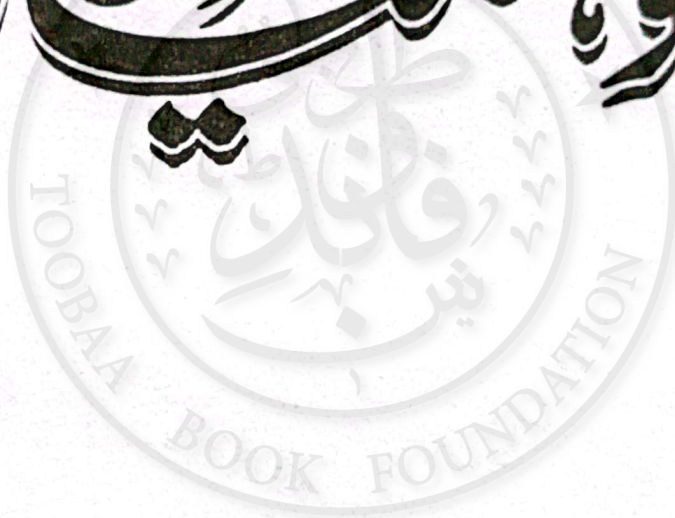
مصنف
مائیں ضیاء زمین

چے وہ پڑھ کے لوکاں نے راہ پائی کس کم جوگی سخن دوری میری
چے وہ ہجر وچ وصل دی تانگ لگی ایویں بندہ باللاں وچ سڑی میری
فیر و سڑی کستی نون کی کرناں چے کر ہستی نانا وچ گڑی میری
زیر کدوں کنارے دی کھوج لہسی چے کشتی طوفاناں وچ سڑی میری





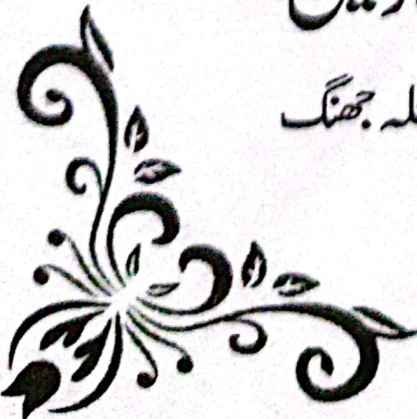
دو ہفتگی ریزاں



مصنف

ساتیس ضیاء رب زمین

صدر انجمن تاجدار مدینہ تھا تھی نلہ جھنگ





جملہ حقوق بحق مصنف محفوظ

کتاب کا نام _____ ڈوہنگیاں رمزیاں
مصنف _____ سائیں ضیاء رب زمین
ناشر _____ فاضل شائق ادبی اکیڈمی گوجران
کمپوزنگ _____ مبارک جاوید
تعداد _____ 300
زبان _____ پنجابی پوٹھوہاری
صفحات _____ 100
اشاعت اول _____ جون 2018ء

ملنے کا پتہ

ضلع راولپنڈی تحصیل گوجران

ڈاکخانہ تھامی گاؤں نلہ جھنگ

رابطہ نمبر: 0322-8536748





انتساب

انجمن تاجدارِ مدینہ کے چیئرمین اور

میرے نہایت ہی مخلص اور شفیق دوست

چوہدری مہتاب مرحوم جن کی انتہائی زیادہ خواہش تھی

کہ میری شاعری کو وہ کتابی شکل میں شائع کرائیں

لیکن زندگی نے ان کو مہلت نہ دی

ان کے نام کرتا ہوں



تقریظ

جناب ضیاء زین کی کتاب ”ڈوہنگیاں رزماں“ ادبی دنیا میں ایک بہترین تخلیق ہے اس کتاب کا مسودہ دیکھ کر مجھے انتہائی خوشی حاصل ہوئی ہے کہ میرے اس عزیز شاگرد نے کمال کا کام کیا ہے اس کا کلام صوفیانہ ہے اور صوفی طرز کی نگارش قابلِ صد تحسین ہے یہ کتاب اپنے اندر اسرار کے خزینے اور گہرے نقوش چھوڑے ہوئے ہے مجھے اپنے اس عزیز کی اس کاوش پر فخر ہے کہ اس کی پہلی نگارش ہی ذومعنی اور سلوک کی راہ کے پتے دے رہی ہے مجھے اس کے تخیل کی طبع پرواز پر ناز ہے جو اپنے اندر عشق کے سمندر سمیٹے ہوئے ہے اس میں غوطہ زن قاری اس کے تخیل کی داد دیئے بغیر نہیں رہ سکے گا اس کا کلام عام قاری کے فہم و ادراک سے باہر ہے اس کے کلام کی گہرائی سطحی سوچ سے مبرا ہے جو اس کتاب کا طرہ امتیاز ہے مجھے اپنے اس عزیز شاگرد کی اس عظیم کاوش پر ناز ہے۔

دعا گو ہوں کہ اللہ رب العزت اس کے زورِ قلم میں مزید اضافہ فرمائے اور اس کی ادبی صلاحیتوں کو مزید متور فرمائے

آمین ثم آمین

فخر پوٹھوہار چوہدری محمد فاضل شائق

موہری برس سال تحصیل گوجر خان آج مورخہ 30 مئی 2018ء

تقریظ

محترم قارئین!

السلام علیکم حسین اتفاق ہے کہ آج مورخہ 31-5-2018 ہمارے قریبی دوست ضیاء زین جس نے بچپن ہی شاعری کو دیا اور جوانی میں جوش و جنون کم نہ ہوا تو کتاب لکھ بیٹھے جس کا نام رکھا ”ڈوہنگیاں رمزاں“ اور کمپوزنگ کروا کر مجھے دی خدا جانے کیا سوچ کر میں تو شاعر نہیں اور نہ میری کوئی کتاب چھپی یہ الگ بات ہے کہ مجھے شاعری سے والہانہ محبت رہی اور ادبی پروگرام ثقافتی پہچان کے ساتھ بہت بڑے بڑے پروگرام کا انعقاد ضروری کیا۔

شاید انہوں نے اس حوالہ سے نظر کی میری بصیرت میں شاعری کا یام مقام ہے اور شاید کچھ سوجھ بوجھ اور قدر و قیمت موجودہ دور میں بہت کم لوگ رہ گئے جو ادب سے شاعری سے اور ثقافت سے لگاؤ رکھتے ہیں بہت وقت کی گردشوں میں فن شاعر ہچکولے کھا رہا ہے۔ بڑے بڑے لوگ جب رخصت ہو گئے بڑے بڑے نام جب تختی پر آ گئے تو فن شاعری کے ساتھ ساتھ ادبی محفلیں ثقافتی پروگراموں پر بڑی ویرانی سی چھا گئی۔ ایسے حالات میں جوان

ڈوہنگیاں رمزاں مصنف سائیں ضیاء زین

شاعر نے بڑی دھواں دار کاوش پیش کی بہت عارفانہ کلام اور کہیں کہیں بہت عمیق راز کی معرفت ان کے شعروں میں نظر آئی قوی امید ہے کہ دم توڑتی ہوئی شاعری میں یہ ایک سنگ میل کا درجہ رکھے گی۔ ان کی یہ کتاب بڑی ”ڈوہنگیاں رمزوں“ قارئین کو بہت پسند آئے گی بڑی دلسوزی اور بڑی رمز کے ساتھ حقیقی محبت تاجدار مدینہ سے اور بڑے عاجزانہ انداز میں اپنے پروردگار سے محبت کا اظہار اور ساتھ دل نادان کی مایوسیاں اور دیدار کے ترلے بھی کچھ کم نہیں جو ان شاعر بے شک دادِ تحسین کا مستحق ہے۔

امید ہے کہ اہل ذوق اہل ادب ضرور پذیرائی فرمائیں گے اور اس جو ان کا حوصلہ بڑھائیں گے

خواجہ محمد الیاس عازم

اسلام پورہ

31 مئی 2018ء

تقریظ

اسلام علیکم!

اللہ تعالیٰ کا لاکھ کرم جس نے مجھے توفیق بخشی کہ میں کچھ بات کر سکوں۔ اس کتاب کے مطابق بات کرنے سے پہلے ایک مثال دینا چاہتا ہوں تاکہ میری بات آسانی کے ساتھ سمجھ آ جائے اگر کسی شخص کے پاس دس روپے ہیں وہ آپ کو یا مجھے پانچ روپے دیتا ہے پانچ پاس رکھ لیتا ہے یہ زیادہ تر شخص ایسا کام کرتے ہیں یا کچھ بھی نہ دے اکثر ایسا بھی ہوتا ہے لیکن جو دس کے دس روپے دے ایسا شخص بہت کم ملے گا میں غلط بھی ہو سکتا ہوں ضروری نہیں میری بات سو فیصد ٹھیک ہو ہر کسی کی اپنی سوچ فکر ہے میری سوچ کے مطابق جس کے پاس دس ہوں وہ سارے دے پاس کچھ نہ رکھے ایسی سوچ کا مالک ایک شخص شاعر بھی ہوتا ہے۔

شاعر کی خواہش ہوتی ہے جو اس کے پاس ہے وہ شاعری کے ذریعے ہم تک پہنچائے میں نے شاعر کی سوچ آپ کے سامنے لانے کی کوشش کی ہے ایسی ہی کوشش میرے بھائی سائیں ضیاء رب زین صاحب نے کی ہے کہ کتاب کی صورت میں اپنی شاعری اہل ذوق کے سامنے رکھ دی۔

بہت معذرت کے ساتھ کچھ لوگ اس کوشش میں لگے رہتے ہیں کہ شاید ہم کسی کی عزت ذلت میں کوئی اہم کردار ادا کرتے ہیں جیسا کہ ارشاد باری تعالیٰ ہے میں جس کو چاہتا ہوں عزت دیتا ہوں اور جس کو چاہتا ہوں ذلت پھر یہ کس ناکام کوشش میں لگے رہتے ہیں۔

حدیث شریف میں ہے وہ شخص اُس وقت تک مومن نہیں ہو سکتا کہ جو وہ خود پسند کرے اور وہی چیز اپنی بھائی کے لئے پسند نہ کرے اگر کسی کی شاعری سمجھ نہ آئے یا کوئی شعر سمجھ نہ آئے تو بہتر ہے کہ اُس کو چھوڑ دے کیونکہ ایک تو ہر انسان کی سوچ مختلف ہے اور دوسری بات شاعر کی باتوں کو سمجھنا ہر کسی کے بس کے بات نہیں۔ کیا خوب کہا گیا ہے کہ علم سیکھو اور دوسروں کو سکھاؤ بس بات ختم ہمیں ایک دوسرے کی اصلاح کرنی چاہئے نہ کہ تنقید یا نفرت کا نشانہ بنانا چاہئے۔ اللہ تعالیٰ ہمیں ایک دوسرے کی حوصلہ افزائی کی توفیق دے۔

ان تمام دوستوں کا بھی شکر گزار ہوں جنہوں نے میرے بھائی سائیں ضیارت زین صاحب کے ساتھ مل کر اس کتاب کو مکمل کیا دُعا ہے کہ رب تعالیٰ ہمیں سمجھ کی توفیق دے اور زین صاحب کو ہمت اور حوصلہ دے آمین

حافظ ناظم علی نلہ جھنگ

تقریظ

لاکھ کرم اُس ذات کا جو کُلِ تَشَیءِ قَدِیرو اور درود محبوب الہیٰ پر جس کے بارے میں خدا نے قرآن میں فرمایا ہے کہ محبوب اگر میں آپ کو نہ بناتا تو کوئی چیز بھی نہ بناتا نگاہِ مسرت پیرو و مرشد سے قلم قرطاس پر سرنگوں ہے سب سے پہلے اُس مرحوم دوست کا ذکر کہ کتاب کے سلسلے میں ہر قدم جس کی یاد آتی رہے گی بس خدا سے دُعا ہے کہ چوہدری مہتاب خدا تیرا وہ جہان بہتر کرے اس سے زیادہ انسان کو اختیار نہیں کہ وہ جانے والے کی یاد اور غم کی شدت میں ہمیشہ رہے انسان لمحہ بہ لمحہ دنیا کے میلے میں مشغول ہو جاتا ہے قدرت والا بہتر جانتا ہے کہ اُس نے نظام کائنات کیسے چلانا ہے بس زندگی کے سفر میں کچھ یادیں وابستہ ہیں چوہدری مہتاب سے دوستی کے سفر میں شروع سے وہ رنگ دیکھا کے مخلوق خدا سے محبت اور انسانیت سے پیار نیک دل اور دوستوں میں ایک مقام کے مالک تھے اور اپنے لے ایسی لا جواب محبت پائی بہت سے دوستوں نے مجھے کئی بار کتاب کے بارے میں کہا لیکن

میری سوچ کچھ اس طرف مائل نہ ہوئی مجھے صرف اتنا یاد ہے کہ مہتاب بھائی نے دوسری دفعہ بولا اور تیسری دفعہ اُن کو بولنے کی ضرورت نہ پڑی اور بس جلدی اس کتاب کا کام شروع ہو گیا میں ترتیب دیتا رہا اور اُن کی زندگی کی دن رضائے خدا سے کم ہوتے رہے اور ابھی ترتیب مکمل نہ ہوئی تھی کہ 14-3-2018 بروز بدھ شام کو خبر ملی کہ مہتاب بھائی خدا کو پیارے ہو گئے سُنو اہل ادب اور انجمنوں کے شیران انسان کی زندگی کا کوئی پتہ نہیں ہوتا کہ وہ چوہدری مہتاب کی طرح صبح مسکراتے ہوئے گھر سے جائے اور شام کو ایک غم کی لہر لے کر آئے اس لئے کسی کا دل توڑنے سے گریز کیا کرو وہ ایسا انسان تھا کہ جس نے شاید ہی کسی کا دل توڑا ہو ایک ٹائم آیا کہ کسی بات پر ان کا دل ٹوٹا اس بات کو میں کرنا ضروری نہیں سمجھتا بر حال میں نے انجمن غلامان تاجدارِ مدینہ کی بنیاد رکھی اور اس طرح سے چوہدری مہتاب نے اپنا فرض بنایا کہ آج تک میں یاد کرتا ہوں اور کرتا رہوں گا بس جو بھی اس تحریر کو پڑھے وہ دُعا کر کہ خدا میرے بھائی کا وہ جہان اچھا کرے

اب میں آتا ہوں اپنی دوسری بات پر جب مہتاب بھائی نے کتاب کی بات کی اور میں نے ہاں کر دی تو انہوں نے چند دوستوں سے یہ بات کی کہ میری کوشش ہے کہ جلد زین کی کتاب آئے تو کچھ لوگوں نے ایسی باتیں کی کہ جن کا ذکر کرنا میں مناسب نہیں سمجھتا بر حال اُن کے لئے اس کتاب میں ہی بہت کچھ ہے چلو ذرا ان کے علم کا بھی پتہ چل جائے گا کہ وہ ان شعروں کو کس مضمون میں پڑھتے ہیں اور وہ اتنے سمجھدار بنے پھرتے ہیں کے بغیر شعر پڑھے اور بغیر کتاب دیکھے ہی طرح طرح کی باتیں کرنا شروع کر دیتے ہیں بہت افسوس کے ساتھ کہتا ہوں اس فن کی خدمت کرو یقین جانیں اس کی خدمت تو فقراء اور والیاء نے بھی کی میرے استاد محترم فخر پوٹھوہار چوہدری محمد فاضل شائق نے بھی اس فن و ادب کی بہت خدمت کی ان کے شاگردوں کی تعداد 150 سے زائد ہوگی اور ان کی بدولت ہی آج میں شاعری کے اس مقام پر پہنچا ہوں اللہ رب العزت نے میرے استاد محترم کو شاعری میں ایک منفرد مقام بخشا ہے ان کی کئی منقوٹ کتابیں شائع ہو چکی ہیں

اور اب غیر منقوط کتاب ”سرورِ عالم“ جو نعتیہ چومصرعے کی پہلی غیر منقوط کتاب ہے شائع ہو کر دادِ تحسین حاصل کر چکی ہے۔

غیر منقوط شاعری کے علاوہ پوری دنیا میں مولوی محمد ولی کے بعد پہلے شاعر ہیں جنہوں نے غیر منقوط نثر لکھی ہے اب ان کی دوسری غیر منقوط کتاب سیف الملوک کی طرز پر جلد ہی شائع ہونے والی ہے ان کی غیر منقوط کتابوں کی تعداد جو شاعری پر مشتمل ہیں سات عدد ہیں اور آٹھویں کتاب مولوی محمد ولی کی کتاب ”ہادی عالم“ کی طرح نثر میں شائع ہوگی اب میں تمام احباب کے گوش گزار کرنا چاہتا ہوں کہ اس وقت دنیا میں میرے استاد محترم سا کون سا ایسا شاعر ہے جس نے ان کی مثل صنعتِ غیر منقوط میں کلام اور غیر منقوط نثر لکھی ہو میرے استاد محترم کو ”فخر پوٹھوہار“ کا خطاب 1978ء میں اُس وقت کے ممتاز شعراء نے دیا تھا اور میرے استاد محترم کے نام پر تین تنظیمیں صرف بنی ہی نہیں بلکہ فعال بھی ہیں انجمن شاگردانِ شائق مرکز مسہ کسوال، بزمِ فاضل شائق مرکز سوہادہ اور فاضل شائق ادبی اکیڈمی گوجرخان اب میں آپ کی نظر استاد محترم کی دو غزلیں پیش کرتا ہوں

غزل

اُنہاں کی منزل تے پہنچنا اے، جہڑے چل پئے صاحب شیطان دے راہ
جہڑے بھال نہ زیویں دے راہ سکے، اُنہاں لہنے کی آسمان دے راہ
مستی عشق دی جہناں نوں چڑھی آکے، گئے بھل اوہ غیر اسباب سارے
سسی تھلاں وچ کوکدی گئی مراے، تک تک آپڑیں اوہ پنوں خان دے راہ
اَن ڈٹھیاں ھو دی تان تانی، سُراں ہور نے اوہ بھلا بیٹھے
اکو تھان دے ہو کے اوہ رہ گئے، جہناں لہ لئے کامل ایمان دے راہ
سونا چمن کر چھوڑیا لہر غم دی، بلبیل سہکدی کوئل فریاد کردی
کدوں مٹر کے آوندے اوہ واپس، جہڑے نکل گئے تیر کمان دے راہ
سکن روک نہ راہ طوفان والے، جدوں من دے آتش نشاں بھدے
قحط مصر نے اَن مکائے کس نے، دسے کس دسو بندی وان دے راہ
گام گام کستوریاں مُشک چھوڑن، جدوں منزلاں ہو عبور جاون
بھٹھی عشق دی شائق بغیر پیوں، ملدے نیس اے کدی عرفان دے راہ

بحرِ عشق و بچ عاشقاں مار چلی، موتی چن لئے عین نے عین دے راہ
انا الحق نے بھلے نہ بول گئے نے، جدوں پالئے کسے نے نین دے راہ
انہاں غم کی تہپاں تے پالیاں دا، جہڑے رہن ہمانے سائے تلے
جہناں فیصلے آپڑیں آپ کیتے، ٹردے کدوں نے اوہ طرفین دے راہ
عدد گزراں مسیتلاں چائے فتوے، بھج جہناں دی نیتی نماز جاندی
اکو نیت نی نیتی جہناں نیتی، گئے پا لاہوت نی لین دے راہ
شیخی خور رہے شیخی نی شہ پچھے، متاں مار کے کبر نے رکھ دتیاں
رمزاں بھالیاں ڈوہنگیاں جہناں اتھے، گئے کر کشید دارین دے راہ
مس علم دی ہوئی دیوار ناہیں، نہ ہی ناتماں سخن تمام ہوئے
ناہیں سو جھ نی رتی ہے بھال پائی، نہ رسائی ہے کسے نوں چہین دے راہ
ایہہ کریمی ہے کرم دے مالکاں دی، اتھے دخل نہ شاہ و گدا دا اے
سائے آپ دے شائق نعلین صدقے، دتے رب نے کھول سعدین دے راہ

اس کے بعد اس بات کے علاوہ کوئی گنجائش نہیں کے یہ خدا کی مرضی ہے جس چاہئے عطا کر دے جس سے چائے چھین لے اطلاع عام اب انجمن غلامان تاجدار مدینہ کے چیئر مین حافظ ناظم صاحب ہیں اللہ پاک یہ فرض نبھانے کی توفیق عطا فرمائے اور بہت شکر گزار ہوں انجمن غلامان تاجدار مدینہ کے رکن چوہدری عدیل آزاد کشمیر اور عمران بھائی آزاد کشمیر اور میرے شاگرد خاص وقاص کاظم ان قابل احترام دوستوں نے مہتاب کے ساتھ کھڑے ہو کر انجمن کے لئے جو کام کیا اس کی مثال میں بیان نہیں کر سکتا رب کریم ان کو اجر عظیم عطا فرمائے اور اپنے حفظ و امان میں رکھے

اللہ پاک تمام اہل اسلام کو اتفاق نصیب فرمائے رب کریم ہم سب کو نیک عمل کرنے کی توفیقی عطا فرمائے اور تمام اہل سخن کو اتفاق اور اخلاق حسنہ کی

توفیق عطا فرمائے آمین

دعا گو

ضیاء زین تھا تھی نلہ جھنگ

بزم رنداں وچ پیش سلام میرا ، سوز دل پیغام رسائی میری
اک نایاب کتاب نوں کھولیا میں ، سخن وراں وچ پئے گئی دوہائی میری
درد مند لوکاں بڑا یاد کیتا ، کوک قلم جاں کسے سنائی میری
زین مجرم بنا کے محرماں نے ، بڑی تھاں کیتی آشنائی میری



حاضر مجلس نوں پیش سلام میرا ، تے آداب پیغام رسائی میری
مئے سخاں دی رنداں نوں پیش کرساں ، دتا ساتھ جے عشق صراحی میری
سخن سوز آواز تے ساز مستی، ایہو گج اے بزم آرائی میری
زین مجرم بنا کے محرماں نے ، بڑی تھاں کیتی آشنائی میری

سُرگرتے سوز و گداز دے نال ، شاعری شروع کیتی پہلا باب کیا ہے
ہے فریاد جاری بڑے رنگ دے نال ، تار قلب چھڑیا دل رباب کیا ہے
محو فکر ادیب دی وچ مصرعے ، ساتھ قافیے کیا حساب کیا ہے
بلدی اگ وچ زین خاموش قلبی ، سخن دان کوئی اہل کتاب کیا ہے



شور والیو میں تھیں دور ہو جاؤ ، آؤ بیٹھو جو نغمہ سُر ا باقی
الف اللہ درود حضور اُتے ، اہل دل جو کریا اے دُعا باقی
اہل عشق مضمون افسانے دل کے ، آج دی رات ہے رند و شفا باقی
بزم عاشقاں زین سجان آئے ہو ، چنگیاں کرے گا آپ خُدا باقی

بعد سلام اس بزم اندر ، کرن لگا میں پیش کلام موتی
انہاں چکھنی شاید نصیب ہو جائے ، جہناں ہتھ اٹھائے نے جام موتی
چنڑے عقل نے قلم بکھیر دتے ، پیش خدمت نے آج دی شام موتی
زین قسم اے اوکھڑے چنڑے چھولی ، کردتے میں تساں دے نام موتی



رنداں نے کرنا ایمان تازہ ، اُتے ساز دے سوز سنا موتی
ایہہ کوئی کرم خصوصی سرکار دا اے ، ہر بزم نے ہوندے روا موتی
دسو انہاں ناداناں نوں کی ملیا ، جہناں دتے نے ہتھوں گنوا موتی
زین بارگاہ فقر وچ پیش ہوون ، ہتھ اٹھا کے منگو دُعا موتی

رات برات دیوانیاں دی ، سہرا سخن وچ آیا سجا موتی
لبھسی راہ طریقت دی آشنائی ، اُتے ساز دے مینوں سنا موتی
ہو جاؤ جوہری تیار ایمان والے ، کرن لگا جے میں ابتدا موتی
زین بارگاہ فقر وچ پیش ہوون ، ہتھ اٹھا کے منگو دُعا موتی



اکھاں کھول تے دیکھ سکون ویلے ، کردہ ظاہر کیوں ہے آسمان موتی
لڑی موتیاں دی بسرا ہتھ اُس دے ، جس دے کول اے ہک ایمان موتی
جی مار کے جین دے مزے اندر ، فیر تکسیں جو دسے قرآن موتی
زین قائم قیامت پریت دا ڈر، ملدے رہن اے فیض رسان موتی

حکم اللہ رضائے فقیر باقی ، آیا خوب محبت دے رول موتی
جہڑے عقل دے پردے وچ گم ہے سن ، دتے اُج اوہ قلم نے کھول موتی
سُز و ساز یو سوز دے ساز اُتے ، آؤ رل کے بولئیے بول موتی
رنگِ محفل ہے زین جی ویلڑا اے ، لیسن رند میزان تے تول موتی



چلو پھڈو سوال نیس حل ہويا ، کرو فکر ستار وچ کی چھڑیا
گوئے دل اے جسدی گونج اُتے ، ایسا رنگ کوئی تار وچ کی چھڑیا
مُو حیرت نگاہ اے رندانہ ، چھڑیا دل بیمار وچ کی چھڑیا
زین سوز آواز دے رنگ اندر ، ویکھو ایس بازار وچ کی چھڑیا

حرم میں کراں بیان تیری ، اسے ذکر نال مولا گزارا ساڈا
بندہ عاجز ہر وقت محتاج تیرا ، دن تیرے نہ کوئی سہارا ساڈا
تیرے کرم نال اٹھن تے بہن سب دا ، تیرے باجھ نہ کوئی دوارا ساڈا
کسے ہور دی لوڑ نہ زین سانوں ، مدد گار اے رب پیارا ساڈا



مالکا گل کائنات دیا ، میں وی ہاں تیرا گناہ گار بندہ
مینوں دنیا دے دکھاں نے گھیریا ای ، عرضاں کردا اے تیرا پیار بندہ
سوہنڑے نبی دے صدقے توں معاف کریاں ، تیرے درتے آیا لاچار بندہ
زین غماں وچ سخت نڈھال ہويا ، پریشان تیرا خاکسار بندہ

فانی دنیا تھیں نظر ہٹا کے تے، بیٹھا مل ہے تیرا دوارہ بندہ
اُسدا توں ایں جس دا کوئی وی نہیں ، کہندا کون جے بے سہارا بندہ
وَدھ کے ماں تھیں کون پیار کردا ، وَدھ کے ماں تھیں تینوں پیارا بندہ
ہور گج نہیں چاہی دا زین تائیں ، نظرِ کرم بس منگدا بے چارہ بندہ



سب ملکیتاں دا آپ مالک ، تینوں غافل انسان ہے مان کسدا
محل ماڑیاں ایویں بنائی پھرنا ایں ، ایہہ جہان کسدا اوہ جہان کسدا
جس زمین تے محل و مکان تیرے ، ایہہ زمین کس دی آسمان کسدا
زین وانگ مسافراں و سناں ایں ، ایہہ تھاں کس دی تے مکان کسدا

قادر ہیں توں ہر چیز اُتے ، تیری ذات مولا ہر اک تھاں ہوندی
رہا تیری رضائوں کون جانڑے ، کدھرے دھپ بوہتی کدھرے چھاں ہوندی
ایویں سوچاں تے لکھ میں پیا سوچاں ، تیری ہاں رہا میری ہاں ہوندی
جے نہ فضل ہوندا تیرا زین اُتے ، ایہہ وجود کتھے ، کتھے جاں ہوندی



مسدس

الحمد للہ واحد ذات تیری ، تیرے نام تھیں ہے ابتدا میری
دیویں دشمن دے کولوں پناہ مینوں ، رہا میریا ایہہ التجا میری
جھکے شجر جیویں بارگاہ تیری ، نیئں ریاض اتنی سجیاں میریاں دی
تیری یاد اندر جیویں مست پکھلوں ، اتنی کابل نہیں خبرے وفا میری

تیرے نائب تھیں ہوئی نسیان جہڑی ، معافی نامہ سکھا کے معاف کیتا ای
بالغ ہونڈیوں ای سرراہ میرے ، تیری صورت بن گئی اے دُعا میری
تیری یاد وچ جہناں بھلائی دنیا ، تیرا حکم نہیں پر ادائے بندہ
تیرا فضل ہويا جہناں بندیاں تے ، ایہہ مقصود تیرا ایہو راہ میری
کلمہ گو بھی آں بُت پرست وی آں ، پر میں تیریاں بُتاں نوں پو جداواں
عقل منداں نے عقل گنوائی جتھے ، اوہ جنون میرا سیر گاہ میری
ہے جنون پروانیاں وانگ میرا ، جلوہ گری ہے تیری طواف میرا
جدوں دشمن نے نفس تے وار کیتا ، درد ہجر بنڑ گیا سزا میری
شعلے دار آگاں کالی رات اندر ، پردہ دار روشن نگہ محو ہو گئی
فیر زندگی ملن دا آسرا اے ، جے کر ہستی ہو گئی فنا میری
درد ہجر جگا لیا رات ادھی ، نیناں رُو رُو صاف جہان کیتا
پانڑی جسم توں تارنا سوکھڑا اے ، بلدی آگ وچ تازہ ایمان کیتا

روشن مکھ اُتے کالی زلف تیری ، میری طبع نوں ہے پریشان کیا
ویلے فحری زلفاں نے چیر کھادا ، تے ورد میں صورت قرآن کیا
سورج چمکیا فیر اسماں اُتوں ، تکیا کھیل عجیب میدانِ محشر
نیں فریب میرا کسے کم جوگا ، تیرے باجھ آخر کھڑی جا میری
میری چُپ توں اُٹھیا سوال اک دن ، تیری چُپ توں ملیا جواب مینوں
عقل محو تماشہ سی اوس ویلے ، رہی لوڑ نہ کارِ ثواب مینوں
منکے ہنجواں دے دیدے جنون راتی ، لامحدود دا کی حساب مینوں
دیدے مست ہوسن تیری دید پا کے ، بے شک ملے نہ ساقی شراب مینوں
اک چاہت تیری اک چاہت میری ، تیری چاہت لازم میری چاہت کولوں
تیری منشاء کراں جے یار پوری ، پوری ہوئے گی فیر منشاء میری

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا، ایہہ ریت پریت اے عاشقاں دی
تاں ای حال دیوانیاں وانگ میرا، ہستی رلے نہ کدی وچ لا میری
ساہواں خوش نے گنگنا کے تے، کھیڑے راگ وچ تیری ثناء گاواں
ایسے رنگ وچ زین فنا ہو جا، کھیڑے رنگ وچ خبرے بقا تیری



بھانویں ڈوب مینوں بھانویں تار مولا، میں تے راضی آں تیری تقدیر اُتے
توں رحیم کریم تے ہیں قادر، شرم سار میں اپنڑی تفسیر اُتے
وقت نزع بس دید نصیب ہو جائے، کریاں کرم توں مولا آخر اُتے
آئینہ حق دا ویکھیا زین جدوں، نظر رُک گئی تیری تدبیر اُتے

تقدیر دے قاضی اپیل میری ، میرے لیکھاں وچ سفرِ مدینہ کر دے
ہر اک درد دا ہووے بسیرا اتھے ، دنیا دل دی ایسی نورینہ کر دے
یادِ یارتوں ہوواں نہ پلِ غافل ، اس طرح دا میرا ایہہ جینہ کر دے
صورت یار دی بند کر وچ نیناں ، فیر زین نوں بھانویں نابینہ کر دے



روح راز تیرا توں ایں راز روح دا ، اندر دل کی تیرے سوا رکھڑاں
مینوں جدوں خطاب دا ملے موقع ، شروع لا ای ذکر لا رکھڑاں
گم گم سُم نیناں کالی رات اندر ، اندر اندر ہی جھاتیاں پا رکھڑاں
ہر دم وصل دی زین اڈیک رہندی ، اندر دل نہ خوفِ قضا رکھڑاں

تیری دید خاطر دن چھوٹا اے ، تیرے ہجر دی پٹ پٹ رات گزری
نورچمکیاں زلفاں دے چیر پردے ، میرے نیناں تھیں نیٹس برسات گزری
سنڑیں طوفاں جاندیاں پانڑیاں تے ، عاشق جم دیوں سیجاں وچھا بیٹھے
عقلاں والیو ایدی تفشیش مشکل ، سسی نال جہڑی واردات گزری
جینوں شوق لگا تینوں دیکھنے دا ، دیدے بند طوفاناں تھیں پار ہو گئے
اوس گلی برسات اے پھراں دی ، اہل جذب دی جتھوں بارات گزری
بناں ڈٹھیوں کنیاں پریت لائی ، تیرے ہجر وچ کئی فریاد کردے
اوہ ساریاں چاہتاں نوں بھل بیٹھے ، جہناں دلاں وچوں تیری چاہت گزری
کہیاں غش کھادی مٹرنہ ہوش آئی ، کہیاں بیٹھے حقیقت دے باب کھولے
مَافِی السَّمَوَاتِ وَمَافِی الْأَرْضِ ، پڑھ کے قلم لے کئی سوالات گزری
اک دعویٰ توں کہی سوال اٹھے ، ہے کتاب ایسی جیدا سرا ناہیں
ایسے سوچ وچ صورت نے گنڈ چایا ، اک آیت قرآنی جوابات گزری
کہی تسبیحاں کرن تیرے ناں دیاں ، تیرے خوف تھیں کہیاں وگائے اتھروں
إِلَّا اللّٰهُ دے کہیاں نے ورد کیتے ، کوئی الا دے پڑھدی کلمات گزری
کتنے لمحے گزرے اوہدی یاد اندر ، عقلاں والیو ہوسی حساب اک دن
زین حشر دا چڑھے کا دن ایویں ، جیویں سوہنڑی تیری گنجرات گزری

ساڈا دین ایمان قرآن اِکو ، کوئی نیت کے پھیر سلام دیندے
کوئی کعبے وچ پھرن تے ہوو آکھن ، بادِ صبا نوں کوئی پیغام دیندے
سبھے رونقاں لایاں نی یار خاطر ، ساڈا کوئی اعتراض نیئیں ہو سکدا
کوئی جنگل وچ ہم کلام ہوندا ، کوئی مسجد وچ خالی کلام دیندے
ہر مستی دا ہے مقام اُپڑاں ، کیوں دیواں مثال تے ہواں کافر
بے مثال اے کوئی مثال ناہیں ، مستی نگاہ نوں جو سیاہ خام دیندے
کریاں معاف اج موسیٰ دی ریس کیتی ، تیرا کرم اے پردیاں وچ بہہ کے
اُج اُپڑیں تصور دا کر قیدی ، میرے دیدیاں نوں پے انعام دیندے
تاں ای آکھیاں اُپڑیں سنگ تاں ای ، ہتھ اُٹھا کے آکھو قضا آوے
ایہو عادت اے ساڈیاں سوہنٹریاں دی ، اوہ دیدار اُپڑاں وقت شام دیندے
جو بھی آکھدے نے کفر آکھدے نے ، کیتا کفر تے دین ایمان ملیا
بے درد لوکی تیرے فرش اُتے ، گھڑی پل نہ کرن آرام دیندے
چھڈو لالچ محبتاں کرو سچیاں ، گل راز والی جھیردی کہہ بیٹھا
میرے ساتی سرکار دا کرم ایڈا ، میں کینے نوں جام تے جام دیندے
کدیاں پڑھ حقیقت دی راہ پائی ، کدیاں غور نیئیں کیتی عطا اُتے
زین کعبہ بنا کے بُت خانے ، پڑھن واسطے نال امام دیندے

ع ش تے ق نے چُپ لائی ، دائرہ عقل وچ پیا جواب گونجے
نشہ بے شمار پرست مستی ، بُت خانے وچ جھیروی شراب گونجے
سازِ ہو دی گونجی گونج جتھے ، کی مجال اُتھے اضطراب گونجے
اُتھے اُتھے کی زین آج ہر پاسے ، تیری صورت پئی کر نقاب گونجے



بُتِ خاک دی ہے پہچان جھڑی ، اس پہچان وچ تیرا نشان گونجے
پردہ تیری حدیث دا چاٹڑ واسطے ، مستی نال میرا قلم دان گونجے
تیرے نیئاں دے ساغر بہوں یاد آندے ، میرے گن وچ جدوں آذان گونجے
زین میرے خیالاں دی وچ دنیا ، ہور کج نہیں تیرا قرآن گونجے

تیرے کعبے دیاں چار دیواریاں نال ، دشمن یاری دا کر اظہار گوئے
آؤے بادِ صبا جد نال مستی ، جیویں مٹھل دے نال کوئی خار گوئے
عقل روح وجود نے مست سارے ، دل رُباب وچ ایسی اک تار گوئے
اُتھے غیر کوئی زین نہیں گونج سکدا ، جتھے سوہنٹریاں تیرا پیار گوئے



اوسنے دارنوں سدیا کول اُپڑیں ، جس نے کھولیا تیرے حجاہاں دا رنگ
بد رنگ لوکی نہ اوہ رنگ سمجھے ، جس نے دیکھا تیرے شباہاں دا رنگ
خودی رنگ لے یار دے رنگ اندر ، کی کریں گا اُپڑیں ثواباں دا رنگ
زین فرض ہے تیری نماز میرا ، رکھیاں قائم توں ساتی شراباں دا رنگ

ہویاں مدتاں میں کچا گھڑا لے کے ، لیا دیکھ میں بحر چناب دا رنگ
میرا سوز طوفان نہ سمجھ سکے ، غوطے مار کے تکیا عذاب دا رنگ
اک تھاں تے نگاہ قیام کیتا ، مزہ دے گیا تھوڑا گلاب دا رنگ
زین رندِ خرابت نوں معاف کر کے ، رکھیاں قائم توں ساقی شراب دا رنگ



چند روز دا ایہہ تماثر اے ، چند گھڑیاں بس دل نوں بھلائی رکھیے
کہیا آقا درخت دی چھاں تلے ، ڈیرہ وانگ مسافراں لائی رکھیے
ایہہ رستہ اے کملیا دور منزل ، اتھے ویسے اتھوں جی چائی رکھیے
زین فرض اے مومن دا وچ دنیا ، اوہدی یاد وچ خودی بھلائی رکھیے

باز آں تیرے تماشے توں ، رہی لوڑ نہ دل پلان دی اے
تیری یاد وچ ایسا سرور آیا ، رہی حسرت نہ ہور گنج پان دی اے
جس انداز نال سانوں بلا دسیا اے ، رہی جرات نہ گل گمان دی اے
جہڑا فلسفہ زین جی پیش ہويا ، ایہہ حدیث یا بات قرآن دی اے



غزل

مراں وچ جے قدماں تیریاں میں ، دور میں تھیں باغِ رضواں نیں اے
تیری رحمت دا ملے بستان مینوں ، خوبصورت کوئی ہور سراں نیں اے
تیری شان میں سونڑیاں کی دساں ، تیرا عرشاں تے خالق میلاد پڑدا
سمجھ فرض غلام میں پڑھاں نعتاں ، ورنہ سکت وچ اتنی زباں نیں اے
ن ع تے تے نوں لکھن لگیوں ، تھر تھر گمدا ہے سریر میرا
لئے بھٹے الفاظ قبول کریاں ، ہوندی میں تھیں نعت بیاں نیں اے

زرا سوچ ہاں پتلیا خاک دیا ، کتنا خالق دا کرم مخلوق اُتے
دتا جس نے سانوں محبوب اُپڑاں ، کیا رب دا ایہہ احساس نہیں اے
جدوں ہتھ اٹھا آواز کیتی ، کوئی نہیں دکھڑے مالکا سنٹرن والا
دتا یار جواب اے یار تائیں ، کیا حاضر ایہہ تیرا جاناں نہیں اے
دوئے یار جدوں رُوڑو ہوئے ، ہر اک چیز برایا دی رک گئی سی
زین بس کر قلم نوں روک اتھے ، لکھاں شان اُس دی میری جاں نہیں اے



اک دن قلم قرطاس نوں آکھیا میں ، چلو سوہنٹریں محبوب دی بات لکھاں
رُک گئی سی جدوں کائنات ساری ، الف میم دی اوہ ملاقات لکھاں
کر دا پیا رحمان تعریف جس دی ، میں ناچیز کی اوہدی صفات لکھاں
نظرِ کرم جے زین فرمائے سوہنٹراں ، ساری عمر حضور دی نعت لکھاں

اُس دے عشق وچ مالکا رنگ ایسا، ہر اک بات وچ اُس دی بات ہووے
جس محفل وچ کراں میں ذکر اُسدا، حاضر خود سرکار دی ذات ہووے
آوے موت جناب دے وچ قدماں، دل کملے دی اکو اے چاہت ہووے
نظرِ کرم جے کرے اک وار سوہنٹراں، پڑھدا زینِ مدینے وچ نعت ہووے



نظرِ کرم جے سوہنٹراں فرما دیوے، کردا کردا محبوب دی بات مَر جاں
بعد مَرن تھیں ہوسی دیدار اُس دا، لے کے دل وچ ایہو جذبات مَر جاں
گھڑی جس محبوب دی ہوئی آمد، ختم اوس کر گھڑی حیات مَر جاں
نظرِ کرم جے زینِ جی ہو جائے، پڑھدا پڑھدا حضور دی نعت مَر جاں

کملی والے دی کہڑی میں بات لکھاں ، میں گہنگار اوہدی کی صفات لکھاں
چہنے پتھراں نوں کلمہ پڑھا دتا ، میرے رب نے آپ فرما دتا
بَلِّغِ الْعِلْمَ بِكَمَالِهِ

طائف والیاں جور و جفا کیتی ، مارے پتھرتے تساں دُعا کیتی
رب آپ تیرا میزبان بنڑیا ، تیری خاطر ایہہ سارا جہان بنڑیا
كَشَفَ الدُّجَىٰ بِجَمَالِهِ

چن نال اشارے دے توڑن والے ، سورج نال اشارے دے موڑن والے
تیرا ذکر پیا رب رحمان کردا ، تیری نعت بیان قرآن کردا
حَسَدَتْ جَمِيعُ خَصَالِهِ

تیرا اُمتی ہے گہنگار بندہ ، لکھے نعت کی زین خاکسار بندہ
جس دی نعت پیا سارا قرآن کہندا ، وچ قرآن دے ایہہ رحمان کہندا
پَرْدُ هُوَ صَلُّوْا عَلَيْهِ وَآلِهِ

منکر ہوئے موجود یا نہ ہوئے ، میں تے نعرے رسالت دے لاندرا ہساں
جدوں تک جہان تے جان میری ، میں میلاد حضورؐ مناندا رہساں
دن نبیؐ دی آمد دا جدوں ہوسی ، میں تے گلیاں محلے سجاندا رہساں
اللہ نبیؐ دا زین جے کرم ہويا ، ساری عمر میں نعتاں سناندا رہساں



اُپڑیں دردا سمجھ جے سگ لیویں ، کرنا کی فیر جنت دیاں سیراں نوں میں
تیرے دست مبارک دا ملے پانی ، پینا نیئیں طہوراں دیاں نہراں نوں میں
ایسی تھاں کوئی مینوں عطا کریاں ، سہک جاواں نہ تیرے دیداراں نوں میں
زین باغ رضوان نوں چھوڑ کے تے ، سدا دیواں بو سے تیرے پیراں نوں میں

لکھ وار حسین دیدار دیوں ، مینوں بھلدے نہیں اوہ پیار پہلے
میری طبع نائیں ہور پیوڑیں دی ، اُجے اترے نہ میرے شمار پہلے
جدوں تیرے پیار دیاں ہون گلاں ، بے قیاس فیر چشمِ ایغ ڈلدے
وَل جین دا مینوں سکھا دتا ای ، اپنے ہجر اندر مینوں مار پہلے
دنیا تینوں ہے عالم دین کہندی ، پر اک مسئلہ تے مُلاں بیان کردے
وچ مسجد جے ساقی دی ہووئے آمد ، فیر نماز پہلے یا دیدار پہلے
میرے قاتلا اک احسان کردے ، مار خنجر تے گردن اُتار میری
بعد قبر دے وچ دفنا دینداں ، مینوں لے چل یار دے کہار پہلے
نہ ای باغِ رضوان دا شوق مینوں ، لاش تڑپدی تیرے دیدار خاطر
فیر دوزخ دی نار پئی ساڑ دیوئے ، زین ویکھ لوواں اوہ گلزار پہلے

کافر کفری ایمان تھیں ہوئے کافر ، میرے آقا محمدؐ دی شان تک کے
دین ماہی دا کر قبول لیا ، لب و لہجے وچ میٹھی زبان تک کے
بدلے ستم دے پیا دُعا کرنا ، با ایمان ہو گئے بے ایمان تک کے
مالک دوہاں جہاناں دازین مل جائے ، کرنا کی فیر دونویں جہان تک کے



ساتی کوئی مینوں پلا ایسی ، قائم ہو وجود وچ ساز وی رہے
جھیری ساڑ دیوے یاداں ساریاں نوں ، یاد ہر ویلے بے نیاز وی رہے
جھری پہنچ جائے قلب مکان توڑی ، بند دل وچ ایسی آواز وی رہے
زین تیرے میخانے دیاں پیڑ دھماں ، قائم روزہ تے نالے نماز وی رہے

مکھ ساقی دا وہندیوں ڈر لگدا ، کدھرے مُہل نہ ہو دا ساز جاوے
مستی وچ کوئی یول جے بول دیواں ، ہوناراض نہ بے نیاز جاوے
طاقت رہے نہ دل نادان اندر ، فلک تک نہ میری آواز جاوے
پھڑیا جاواں نہ زین اک نقطے توں ، مستی وچ نہ رہ نماز جاوے



اڑی ہستی نوں جے سلا دیئے ، فیر جاگدا آن جہان دل دا
اکھی اڑی نال جے ویکھنا ای ، نقشہ ویکھ کھچدا قلمدان دل دا
میں تے تیراں دی خوب برسات ہوئی ، پر نہ باز آیاں اکھاں ویکھنے توں
چشم نم تے دلا آواز دیتی ، بادشاہ ہو گیا حیران دل دا
ساری رات میں رہیا اڈیک اندر ، پر جان والا میں تھیں رکیا نیئیں
بے بسی دے لوکاں بنائے ہاسے ، جدوں ہويا ماحول سنسان دل دا
میرے دل دی دنیا نہ سمجھ سکے ، پہرے در محبوباں دے لان والے
بڑی مدت ہجران دی مار کھادی ، بدل سکيا نہ پر دھیان دل دا
بے رُخی دا ایسا طوفان اٹھیا ، جھیرا رُخ سمندر دا موڑ گیا
زین عشق نے فیر آواز دیتی ، جدوں کامل ہو گیا ایمان دل دا

ہوندے شروع حالات پیار والے ، نگہ نگہ دے نال جد کھہ جاؤے
اُدھی رات دیوانہ کوئی نچدا اے ، جدوں دنیا سکون نال سے جاؤے
وَل آ جاندا اَدوں نچڑے دا ، دنیا دل وچ جدوں کوئی وسدا اے
جند کسے دے ناں فیر ہو جاندی ، جدوں گھنگروں پیراں وچ پئے جاؤے
کوئی آنڑ عاشق کوئی جانڑ عاشق ، کول یاداں دے ہوندے چراغ روشن
بنڑے شہر ویکھے بیابان اندر ، جھتے کوئی دیوانہ وی بہ جاؤے
سوہنی ڈبڈیوں ایہہ آواز دیتی ، جدوں ویکھیا تیز طوفان تائیں
روح جاسی پر جاسی اے یار و لے ، بت پانی چناب دا لے جاؤے
اے تسبیح دا دانہ وی جوڑدا رہو ، تحفہ پیش دیوانیاں وچ ہوسی
مارن پھوکاں وجود تے پڑھن والے ، تیرے ناں دی کدی نہ مے جاوے
چاڑو کش مسیت دے وچ آیا ، نال سُر دے پیا اعلان کردا
ویلے موت دے زین سزا دیوی ، جے کوئی گسر وفا وچ رہ جاؤے

تلخ کلامیاں نیناں دیاں نال نیندر، رشتہ چن نال جدوں دا جوڑیا اے
مینوں جاگنا وچ سوغات ملیا، سب تھیں یار دکھرا اسماں لوڑیا اے
کون کہندا محبوب نہیں گل کردے، اُنہوں بولن بلان دا چچ ای نہیں
میری سُن کے مینوں جواب دیندا، میں جدوں محبوب نوں سوڑیا اے
راہ راہ جانڈیوں اک فقیر ملیا، جنے دسیا میرے گوانڈیاں نوں
روندا ویکھ کے پاگل اوہ سمجھ بیٹھے، اے تے داغ جدائی دے دھورہیا اے
سمجھ لیندے دیوانے دیوانیاں نوں، دانش مند کی سمجھ دیوانے دی گل
دنیا داراں دیاں رسماں نوں ویکھ کے تے، دامن اشکاں دے نال بگھورہیا اے
راکھے جہناں دے جاگدے رہن راتی، گھر اُنہاں دے کدی نہیں چور آندے
زین رات ادھی میں وی جاگ تکیا، چور اڑیں کہار وچ سو رہیا اے

ایہہ نہیں آکھیا جاؤاں تے موت آؤے ، ایہو جہی دُعا کوئی منگ جاؤاں
توں وی آکھنسیں اتھوں لنگ جاؤاں ، میں وی آکھنساں تیرے سنگ جاؤاں
ہور دیکھن تھیں نگاہ جد ہوئی کافر ، عرش بولیا کہیری بلا آ گئی
جتھے قدم رکھے اتھے جھک جاویں ، کردا فرش دے نال میں جنگ جاؤاں
کھا کھا والیاں ہجر دی اگ اُتے ، ہو گیا ای خون ضعیف میرا
تیرے جُسنوں وی کردا نرم جاسی ، تیرے دامنوں جے میں رنگ جاؤاں
جس گلی وچ رُلدی اے لاش میری ، دل کردا لوکاں نوں دس دیواں
وضو خون دا ہوندا اے وچ مقتل ، تختی لکھ کے اتھے میں تنگ جاؤاں
اتھے چپ زبان دراز ہو گئے ، کہی نظراں آن کے جھکیاں نی
اگے کہی شاہ زواراں نوں چھنڈیاں ای ، کہی وار میں آپ ہونگ جاؤاں
اس ڈر پاپوش اُتار دیتے ، خاک منہ دی پیراں وچ رُولی دا نہیں
تیرے نال میں جدوں وی لا بیٹھا ، اے فانی جہان پریشان کردا
زین تاں سویرے قضا منگی ، کدھرے کفر تھیں اگے نہ لنگ جاؤاں

جھیری دنیا بکا دا نشہ چاہڑے ، جہی شراب تھیں بہتر میں زہر منگواں
جھیری نشہ اتار کے کرے پاگل ، اوہ دوا دارو اٹھے پہر منگواں
سوہنڑی کھا غوطے مینوں تر دے ، ایسی چشم سمندر تھیں نہر منگواں
زین قبراء رہن ہمیش زندہ ، گورستان واسطے پیا خیر منگواں



شاید غافل دیاں اکھاں کھل جاون ، صبح صادق میں چڑیاں دی چہر منگواں
کھل وچ مسیت تے نیت کامل ، کوچے صنم دیاں گلیاں دی سیر منگواں
کھلن زلفاں موت دیاں رات ادھی ، خواباں وچ دی جمعہ دوپہر منگواں
زین قبراء رہن ہمیش زندہ ، گورستان واسطے پیا خیر منگواں

آسمان تھلے عثمان رہ کے ، کردا حق ادا آسمان دا اے
میرے دل دیاں ویکھ قربانیاں نوں ، اوہ قاتل اس میرے جہان دا اے
آندا جدوں خیال خیال پلدے ، پہرے دار اوہ میری زبان دا اے
زین جاوندا لگ کناریاں تے ، جہڑا تارو اس مشکل طغیان دا اے



میری روح وچاری غلام ہو گئی ، عثمانیاں ویکھ عثمان دیاں
کتنے کیتے قربان میں ہک خاطر ، گلایاں ویکھ ئو ایس جہان دیاں
قاتل کھچی تلوار میان وچوں ، عرضاں سنزیاں نہ میرے ارمان دیاں
زین رب دے ہو قریب گیا ایس ، خداں ویکھ لے میرے گمان دیاں

لا غرض دے نال ہے غرض میری ، اکھ غرض خاطر میری رووندی اے
صبح شام تصور وچ مُست رہندی ، نہ ہی چین سکون نال سووندی اے
میری غرض خود غرض نہ سمجھ سکے ، بحرِ غم وچ غرض پئی کھووندی اے
زین غرض اصل ایہو غرض ہوندی ، جہڑی غرض لا غرض نال ہووندی اے



کافر کفر اندر رنگ رنگ لیکن ، گلا دار تے کفر سمجھان لکیوں
ع فرض کہی ہو قضا جانڈے ، اپڑی گور تھیں مردہ جگان لکیوں
کون کہندا جے شرع ہے منع کردی ، نہ ای روکسی پین پلان لکیوں
زین کفر نہ کردا تے کی کردا ، آپ اپنی گور بنان لکیوں

جہڑا ڈر گیا وہ ای مَر گیا ، جام شیشے دے اُتے لکران لکھیوں
منہ اُڑاں بھاویں سنوار کے جا ، شیشے وچ تصویر سجان لکھیوں
پینڈی لوڑ نہ کنکیاں شیشیاں دی ، ذات پات نوں گھوہ لکان لکھیوں
زین پتھر نال شیشے نوں چور کیتا ، آپ اپنی گور بنان لکھیوں



مُھلک جائے نہ پختہ ایمان وچوں ، پردہ کُفر وچ بند شراب رکھیے
عالم علم نصاب نوں کھولناں کی ، سند یافتہ پاس کتاب رکھیے
جسم پیش کر اوہدی تقدیر اگے ، فیر ٹاکرا نال آفتاب رکھیے
پینڈی لوڑ نہ زین جی تسجیاں دی ، جے کر دل نوں اِکو حساب رکھیے

حضرت عشق دی ہوئی ابتدا کتھوں کتھوں شاعری دا آن آغاز ہويا
رکھدا شاعر خیال اوازن دا کیوں ، کیوں قافیہ ہم آواز ہويا
حسن عشق دا میل سی کس جائی ، کتھوں ظاہر پوشیدہ اے راز ہويا
زین شاعر نے کتھے آذان آکھی ، کہڑی کلی وچ ذکر نماز ہويا



گل فکر دی پچھ فقیر کولوں ، کسدے ذکر تھیں سخن تحریر کیتا
رل کے نال ملائیکاں دے جو کھچی ، ظاہر اوس نوں او سے تصویر کیتا
سھے خاطر اں حسن دی سیر کارن ، دو جہاناں نوں اک لکیر کیتا
لے گے بازیاں زین جہان کولوں ، جہناں سب حوالے تقدیر کیتا

تیرے دست تے بادشاہ دینڑ بوسے ، کیا بات ہے تیرے خمیا زیاں دی
تیری قلم نوں دیکھ حیران ہويا ، گل ٹھیک ہے تیرے اندازیاں دی
کئی لبیاں توں آئی آواز کئے ، بڑی شان اے شاہی دروازیوں دی
پیرِ عامل توں زین آج ہويا کافر ، حالت دیکھ کے تیرے جنازیاں دی



پڑھدے رہے پر سمجھ نوں سمجھیا نہ ، عقل مند اتنے سمجھدار رہ گئے
دعا بازی فریب دی بول بولی ، تے لہدے سر بازار رہ گئے
دسو خوف کاہدا مسلمانی کہڑی ، اُتے مُردیاں جہڑے سوار رہ گئے
واللہ کیوں نہ زین ہدایت پائی ، جہڑے بیٹھے خدا دے کہار رہ گئے

کی کی آڑ بنائی اسلام اندر ، کہڑے گھر کسدے دعویدار رہ گئے
ایہہ گل مالک نوں لگی نہ ذرا چنگی ، بوہے مار آپے بوہیوں بار رہ گئے
قاری پڑھ کے ذرا نہ ڈولیا اے ، گردن غربت دی اُتے سوار رہ گئے
واللہ کیوں نہ زین ہدایت پائی ، جہڑے بیٹھے خدا دے کہار رہ گئے



تڑپ دل دی پئی زبان بولے ، میرے قاتل دی آئز تصویر دیکھو
رُک جاندی اک گھڑی تاں کی ہوندا ، چشمِ نم تھیں ہوئی تقسیر دیکھو
ظالم لوک وی جاندے دُعا لے کے ، میرا بادشاہ سخی امیر دیکھو
زین کعبے نوں کافر شہید کیتا ، تڑپ رہیا بُت خانے دا پیر دیکھو

تیری یاد نوں خبرے کی لکھن ، میرے نال جو منکر نکیر ویکھو
کیتا سجدہ محبوب نوں وانگ سسی ، اُتے میری جبین لکیر ویکھو
کیویں وچ سمندر دے تیردی اے ، وانگ سڀ دے پئی زنجیر ویکھو
زین کعبے نوں کافر شہید کیتا ، تڑپ رہیا بُت خانے دا پیر ویکھو



شاہ زور ایہہ رہ پاپوش تھلے ، شاہ زوراں دے قدم اٹھا دیندی
جدوں بُت کوئی ایس وچ بند کریئے ، آدمیت دے ہوش بھلا دیندی
رحمت رب دی جوش وچ آجاندی ، رو رو کے جدوں صدا دیندی
زین گن دے سزاتے نچ کے تے ، اک پل وچ دنیا ہلا دیندی

جو جو ایس دے اُتے ہے ظلم کردا، جے اوہ چاہوئے تے ٹھیک حساب لیندی
دیندی رہندی سزا سوال کر کے ، نہ بہانا کوئی نہ جواب لیندی
ہڈیاں وانگ مشین دے پیس دیندی ، چم جسم دا وانگ عقاب لیندی
رکھ کے پردے وچ زین خزانے لکھاں ، اُپرے اُتے نیس کدی نقاب لیندی



اِکو نیت کیتی نہ قضا ہوئی ، میں بھل مسیت ول گیا بھی نیس
اِکو تینوں ای منگیا تیرے کولوں ، ہور کج اَساں کدی کہیا بھی نیس
کیوں واسطے پاؤاں تے کراں تَرلے ، منگا جنت فردوس نیس ہو سکدا
ڈراں تپدی دوزخ دی نار کولوں ، ایڈے بخت ہو گئے سیاہ بھی نیس
اُدھی رات ویلے نور چمکیا اے ، کھلی اکھ روشن جہان تکیا

جھیرا نیٹاں دی گلی وچ وسدا اے ، اوہ گیا بھی نہیں تے رہیا بھی نہیں
سوہنی ڈب چناں توں پار ٹر گئی ، مرضی تیری جے لاویں کناریاں تے
غوطے جس اندر پیا کھاؤناں ایں ، ایہہ سمندر اے کوئی دریا بھی نہیں
جے توں پردہ اُتار کے بہ جاویں ، کون مندر مسیت ول جاؤندا ای
تاں سجدے جبین تے سجدے پے ، زین سب تیرے تیرے جہیا بھی نہیں



کافر دے پنجرے وچ قید ہو کے ، درداں بھری اوہ کوک سنا رہی اے
کوئی تے آ جاؤ دستگیر بن کے ، کلمہ گو جتنے تڑلے پا رہی اے
اودھی ایس فریاد دا ایہہ عالم ، اج اک نواں اوہ درد جگا رہی اے
کافر ہو جاؤ کفری ایمان کولوں ، زین مار آوازاں بکا رہی اے

میرے عشق مصفا دے کار نامے ، آبرو نہ رہی آبرو گم گئی
دیکھاں جس پاسے کعبہ نظر آؤے ، ایسی نظر میری چار سو گم گئی
توں توں اندر میں نسدی رہی ، میں میں اندر آج تو گم گئی
تیرے ذکر دے ساز دی زین کہندا ، میری قبر اندر گونج ہو گم گئی



جس دے وچوں حقیقت دی راہِ ملدی ، میں دیوانے نوں ایسا اک نامِ ملیا
حضرت عشق اے تینوں بلا رہیا ، مینوں موت دے ہتھوں پیغام ملیا
جس دے نشے وچ پھر ساں حشر اندر ، دستِ ساقی توں ایسا اک جامِ ملیا
زین سُن سُن کعبے دیاں زاریاں نوں ، آج روح نوں اُڑاں مقامِ ملیا

قاتل کڈھ تلوار میان وچوں ، لیندا رہیا اے خوب امتحان میرا
اوس قاتل دی اک نٹھا اُتے ، تن من ہو گیا قربان میرا
میری عقل دے دیکھ کے کارنامے ، پریشان سی دل نادان میرا
دل بولیا عشق دی بول بولی ، لامکان دے کول مکان میرا
جدوں بولیا لکھ کوئی گل میری ، قلم دان رہ گیا حیران میرا
جدوں آکھیا ہنجواں تھیں کر وضو ، ہو گیا خیال پریشان میرا
جدوں دل میرے تھوڑے لب کھولے ، گم سُم ہو گیا دھیان میرا
جہناں لب سیتے ادہ ہی سمجھ سکدے ، دل بول رہیا بے زبان میرا
بت خانے وچ ڈیرا جما لیسیں جدوں سنزسیں توں بیان میرا
تینوں وچ کعبے جو نہ لہیا اے ، میرے کول بیٹھا شاہجہان میرا
جدوں عشق دے جال وچ آ پھسیا ، وعدہ کر کے نٹھا شیطان میرا
اسدی یاد چراغ وچ خون پا کے ، پیا رقص کردا خون دان میرا
سوکھا نیس گراں جہان بنیا ، پہلے ہو یا سی کہار ویران میرا

قاتل آیا سی لاش نوں قتل کرنے ، دیکھ نس گیا چشم خان میرا
ہر صورت جہان وچ آن وی ، ہو گیا قربان جہان میرا
اک بلبیل زار دی دیکھ صورت ، گم سُم ہویا گلستان میرا
میں تے لکھاں نوں چم چم تھکدا نیس ، توں کی جائزیں کی اے شان میرا
میری لاش دفنا کوئی چلا گیا ، بنزیا دکھ جیا گورستان میرا
جام ساتی توں بعد امتحان آیا ، ہو گیا حساب آسان میرا
جنت دوزخ تھیں دکھ مقام ملیا ، پہلے حشر تھیں لگا میدان میرا
مفتی لا فتوے سولی چاہڑ سکدا ، کر سکدا کی نقصان میرا
زین عشق ایمان دیاں کافراں نال ، پی گیا شراب ایمان میرا

سُر دی گل

سُر دی گل اے سنگ سُراں دے ، ہونڈ سراں سنگ باتاں
زین کسے دا غم نہ مکے ، اُتے جاون مک ایہہ راتاں

سُر دی گل اے باجھ سُراں دے ، رنداں نوں نہ پہاؤئے
چنگی چیز جیوں باجھ سوادوں ، سجنو کوئی نہ کھاؤے

کئی سُراں نے اک سُر اندر ، تے سو سو راگ سناؤے
بے سُراں نوں سُر کر دیندی ، جسے سُر نال کوئی بجاؤے

تار تاراں دے گلے لگ کے ، نال سُراں دے روندی
کسے کسے نوں سمجھاں آون ، جھیڑے ایہہ گن گوندی

دل اُتے جے اُڑ سُر اں دا ، زندگی سُکر چھوڑے
جھیرے راہی عشق دی راہ دے ، کون اُنہاں موڑے

بے سُر یاں اے سُر نہ سمجھی ، تے فتوے آن لگائے
سمجھ خدا نوں یار اے اپڑاں ، آساں رُو رُو حال سنائے

اُردو غزل

وہ بچپن کا ایک خواب تھا ، حقیقت میں وہ عذاب تھا
پھر کیسی وہ ہجراں کی رات تھی ، میں فقیر تھا وہ نواب تھا
پھر وہ گُل بدن تصویر میخانہ ، اور آنکھ میں جامِ شراب تھا
وہ صورت تھی ظاہر خدا تیری ، وہ تیرا ہی بنا حجاب تھا
مجھے تیرا نشان وہاں سے ملا ، وہ صورتِ آدم جناب تھا
وہ ممبر تھا محراب تھا ، نگاہِ دنیا سے دور زاہد کا ایک خطاب تھا
وہ اپنا تھا غزل یا غیر تھا کوئی ، بس جو بھی تھا لا جواب تھا

سوئے نیناں تیرے جلوے نے کمال کر دیا، سُر راہ ایک کافر کو حلال کر دیا
جو کو دتا تھا اس دریا میں غوطہ خور کی طرح، اہلِ سمجھ کو بھی توں نے بے خیال کر دیا
عبادتِ خدا میں بھی ایک خاموشی کا لمحہ آتا ہے، زلفیں جو چہرے پہ ڈالی تو وقتِ زوال کر دیا
وہاں تو تیرا یہ حال تھا کہ ہم نے بھی سر جھکا دیا، یہاں کس نے تمہارا یہ حال کر دیا
بے خودی میں کہیں گزرے ہو قتل گاہ سے، ایک رند خرابت نے یہ سوال کر دیا
وہ تو آیا تھا زندگی کی بھیک مانگنے، جس نے کوچہ غزل میں وصال کر دیا



میری تقدیر کا افسانہ سنا دیجئے، کچھ تو آپ بھی محبت کا حق ادا کیجئے
کس کی گلی میں پھرتا ہے دلِ نادان، وہ حسین صورت ہی دکھا دیجئے
کہاں کس محفل کی سجاوٹ ہے میرا ساقی، اُس بزمِ مستی کا پتہ بتا دیجئے
آپ تو بادشاہِ جہاں ہیں آپ سے کیا پردہ، ان تاروں کو چھپا دیجئے یا مجھے سلا دیجئے
خیالِ دنیا میں سویا ہوں کسی کے آنگن میں، زاہد کو روک دیجئے یا مجھے جگا دیجئے
صورتِ صنم بھی ہے میں اور میرا ساقی، یہ وقت نہیں اب نہ بانگِ قضا دیجئے

میں بھی اس کے کافروں میں ہوں یہ اور بات ہے مگر
خوب صورت خدا نے مسافروں کو سراں بخشی
یہ آزمائش ہے نادانو ! انسان کیلئے
جو خدا نے انسان کو رونق جہاں بخشی
جو چاہے مجھ سے کرے باتیں
نماز ہے سارے جہاں کیلئے
میری سُننا چاہو اگر تو صورتِ قرآن بخشی
جبرائیل بھی جھک گئے جبین کو دیکھ کر
جب آدم وجودِ خاک میں خدا نے جاں بخشی
اس بات پہ ختم کر دے غزل اس بات کو
کیا خوب مجھے خدا نے طبیعت سنساں بخشی

کسی اہل نظر کی نگاہ ہے پریشان مت ہونا
غم زدہ کی دُعا ہے پریشان مت ہونا
بڑا احساں کر دیا دنیا والوں نے نظر سے گرا کر
یہ دوستوں کی وفا ہے پریشان مت ہونا
وہ واقعات جو ہو گئے دنیا سے مل کر
شاید اُن کی سزا ہے پریشان مت ہونا
بڑی مدت رہا رسم دنیا میں شامل
میری اپنی خطا ہے پریشان مت ہونا
آج جو میں نے ویرانے سے دل لگا لیا
یہ بھی کسی کی عطا ہے پریشان مت ہونا
رندِ خرابت سے چھیڑ مت کر خدا را
یہ آخری التجا ہے پریشان مت ہونا
آپ کو دے دیا اقبال اور غزل کو ویران کر دیا
یہ رضائے خدا ہے پریشان مت ہونا

الوداع کہنے کو تھے تیری یادوں کو ابھی
اک کونل نے تیری جفا کا نغمہ چھیڑ دیا
بڑی رحم میں دیکھی جو رحمت اُن کی
دل کی آرزوں نے التجا کا نغمہ چھیڑ دیا
قسم لے لو اگر کی ہو شکایت تیری
تجھے مانگا تیری وفا کا نغمہ چھیڑ دیا
راہ مجاز میں دیکھی مقام حقیقت
ستارے سونے لگے ہم نے دلربا کا نغمہ چھیڑ دیا
نگاہ لب کھلے اور غزل نے کہا
اب تو آ جاؤ عزرائیل نے قضا کا نغمہ چھیڑ دیا

گل کی یادوں میں دیدِ نمِ وقتِ شام ہے
اس بات پر شاید میرا حوصلہ ناکام ہے
گل تجھ سے تھا تیرا ذکر اور آج خودی سے گفتگو
یہ انتہائے دیوانگی ہے کہ لبوں پہ تیرا نام ہے
وہ تیرے ہی ہجر میں لکھے ہوئے افسانے تھے
جو آگئے زبان پہ میری شکلِ کلام ہے
کل تجھ سے تھا سوال اور آج عشق سے
کچھ تو سن لوں آخر میرا کیا انجام ہے
اس فکر میں شام سے رات ہو چکی ہے
آپ کی نظر میں غمِ زندگی کا کیا مقام ہے
آج پھر بزم میں ہنگامہ آرائی ہے اور مجھے ہوش نہیں
ایسا پیا تیری مست نگاہوں کا جام ہے
الوداعِ غزلِ میری دُعاؤں کے سائے میں
خدا تجھے خوش رکھے تیری عظمت کو سلام ہے

عقل کے پہلو میں آرزوں کا میلا ہے
دل کے پہلو میں غم ہجراں جھوم رہا ہے
غم دنیا ہے فکرِ روشنائی
اور سکوں کی شب میں غمِ جاناں جھوم رہا ہے
آئینہ جو صاف ہوا چشم تر سے اُس کی سمت
دیکھا جو بُت میں اک نشاں جھوم رہا ہے
نغمہ زن ہے بلبلِ رواجِ حسرت میں
بہار کو چمن میں آتے ہی باغباں جھوم رہا ہے
ایک جھلک کیا ہوئی حسنِ یار کی
آبادیاں جھوم اٹھی ویراں جھوم رہا ہے
مت پوچھ مستی کے عالم میں غزل کی طبعیت
یہ جہاں جھوم رہا ہے وہ جہاں جھوم رہا ہے

درد ہجر میں تڑپنا سکوں کی شب میں
دل نے عقل کی مانی اور سزا ڈھونڈ لی
دانش مندو بے بسی کا عالم مت پوچھو
ہم نے وفائیں لوٹا کر جفا ڈھونڈ لی
ڈھونڈنے پہ جاؤں تو کیا کیا نہیں ڈھونڈا ہم نے
تیری چاہت میں محبت کی انتہا ڈھونڈ لی
چلو غم دنیا تو سر سے اُترا کہیں
اور ہم نے ایک غم سے دوا ڈھونڈ لی
چلا گیا کوئی غزل کو قضا کے راستے پر چھوڑ کر
ہم نے جینا سیکھ لیا اور زندگی کی راہ ڈھونڈ لی

ہنتے ہوئے آئے اور روتے ہوئے چل دیئے
حسن کے بازار میں یہ کیا کھیل سجا رکھا ہے
ایک طرف دے دیا انسان کو مقام ہستی
اور شیطان کو بھی تو نے ساتھ بجا رکھا ہے
ایک طرف تجھے تو مانا گیا مگر تیری نہ مانی گئی
جس نے مانی اُس کو نیزے پہ چڑھا رکھا ہے
جس نے افشاں کر دیا تیرے راز کو
اُس کی پوشاک کو سولی پہ لٹکا رکھا ہے
جو مسجد میں گیا ہی نہیں عمر بھر کبھی
لاج رکھ لی اُس کی جس نے مندر میں خدا رکھا ہے
خود تو بن بیٹھے ہو گورکھ دھندا غزل
اور بڑا عجیب تماشہ دنیا میں لگا رکھا ہے

پشاور سکول میں شہید ہونے والے بچوں کی ماؤں کی فریاد

وہ صبح نظر آتی وہ شام نظر آتی ہے، تیرے جانے کے بعد میرے لخت جگر یہ بادشاہت بھی ناکام نظر آتی ہے
بوسے دے کر تجھے اٹھانا یاد آتا ہے ، اپنے ہاتھوں سے تجھے کھلانا یاد آتا ہے
مجھ سے دعائیں لیتے ہوئے تیرا وہ جانا یاد آتا ہے ، بستے کو کاہندے سے لگانا یاد آتا ہے
تیری زندگی کی وہ گھڑی سرعام نظر آتی ہے ، وہ صبح نظر آتی ہے وہ شام نظر آتی ہے
اس اُمید میں تھیں کہ تو آئے گا ، آج کیا ہوا سکول میں مجھے بتائے گا
تیرے سونے کو نرم بستر بچھا دیا ، تجھے ظالموں نے زمیں پہ لٹا دیا ہے
مجھے آج بھی وہ شام ہر آنکھ اشک بار نظر آتی ہے ، وہ صبح نظر آتی ہے وہ شام نظر آتی ہے
صبح صادق آج بھی چولہے میں آگ جلانے ہوئے ہوں، میں آج بھی خیالوں میں تجھے پاس بٹھائے ہوئے ہوں
دل خوں کے آنسو روتا ہے آنکھوں میں سیلاب نہیں آتا، خود ہی سے باتیں کرتی ہوں جواب نہیں آتا
تیرے جانے کے بعد دنیا ویران نظر آتی ہے ، وہ صبح نظر آتی ہے وہ شام نظر آتی ہے
تیرے سر پہ ظالموں کا سایہ ہو گا ، تجھے تڑپتے ہوئے کس نے اٹھایا ہو گا
بے بس ہو کر تو فریاد تو کرتا ہو گا ، اُس گھڑی توں اپنی ماں کو یاد تو کرتا ہو گا
یہ دنیا لیتی ہوئی تیرا نام نظر آتی ہے ، وہ صبح نظر آتی ہے وہ شام نظر آتی ہے

مرشد پاک قبلہ ہارون الرشید صاحب موہڑہ شریف
موہڑہ شریف دی وچ بستی ، فیض یاب کوئی اپڑیں گھرانیاں دا
ہم شکل جو بزم روا سارے ، رکھدا پاس اے کیوں یارنیاں دا
ذکر اللہ تے نبی دا ہر ویلے ، نہیں دخل کوئی اُتھے زمانیاں دا
قاسم موہڑوی دی زین لڑی وچوں ، کامل پیر اے آساں دیوانیاں دا



کامل پیر ہارون الرشید میرے ، جتھوں موہڑہ شریف پہچان بنڑیا
آیا سخی سخاوت دی موج اندر ، ہم شکل کوئی کامل ایمان بنڑیا
کیتی بیعت رسولی اے جس نیتوں ، اوہ پیر فر پیر پٹھان بنڑیا
کھلے گل کتنے اک شاخ اُتوں ، تے وچ ویرانے گلستان بنڑیا
دور حاضر تھیں پہلے دی گل آگئی ، جدوں نہ سی میرا دھیان بنڑیا
دل تاہنگ اندر عقل سانگ اندر ، ذکر خیر جاں کسے زبان بنڑیا
خبرے زنویں بن گئی آسمان اُتے ، یا کے زنویں دے اُتے آسمان بنڑیا
کرم رب دا زین نگاہ مرشد ایہہ ناچیز بندہ سُخن دان بنڑیا



زین ربیہ جوان نہ وج دنیا * اے پر یاد اے ابدیق جوان ہوگی

چوہدری مہتاب مرحوم

چیسر میں انجمن غلامان تاجدار مدینہ
تھاتھی پموت اور A To Z موبائل شاپ گوجرخان
کے مالک

تاریخ وفات

14-3-2018 بروز بدھ

واقعہ موت 14-3-2018

چوہدری مہتاب مرحوم انجمن غلامان تاجدارِ مدینہ کے چیئرمین

اور A To Z موبائل سٹاپ گوجر خان کے مالک تھے اور

پموت گاؤں میں رہائش پذیر تھے

سکياں نہراں سن جھڑیاں غماں دیاں ، تیرے جان نال فیروانی ہو گئی
اچن چیت اک غم دی لہر آئی ، دکھیا لوکاں دی زندہ کہانی ہو گئی
لوکی پچھدے پھرن مختار کولوں ، عقل مندو اے کیویں نادانی ہو گئی
آج دی شام پموت گراں اندر ہر پاسے ای زین ویرانی ہو گئی

اہلِ دل غمزدہ میدانِ اندر ، آگیا جو بزمِ وفا دے جھ
کے دل دیاں چھیڑیاں رات ادھی، کسے پھیرے نے خوب جفا دے جھ
کرنا صبر تے ہس کے سہہ لیزواں ، نیس اٹھیا کدی سزا دے جھ
زینِ مک گیاں آج دی شام سھے ، آگیا مہتاب قضا دے جھ



میریاں جھڑکاں تھیں میرے مہتاب سوہنڑیں، ساری عمر لئی تینوں آزادی رہ گئی
ہے پڑ چتر میں جیساں جہانِ اندر ، عقلِ دل دے نال فسادی رہ گئی
تیرے جانڑ توں بعد خدا جانڑے ، میری کی ہنڑ اتھے آبادی رہ گئی
توں تے چُپ چوہنڑا زینِ جُلیا ایں ، تیری ماں مہتاب فریادی رہ گئی

ہتھواں نال رُخساراں دا تَر دامن ، پیش منظر بُو زیرِ تصویر آیا
اُدس ماں دا ٹھمرے کی حال ہوسی ، جس ماں دی بن کے جاگیر آیا
ادھر تیری اڈیک وچ شام ہو گئی ، ادھر وقت سی تیرا آخر آیا
گئی دیر نہ زین جی پل اندر ، عزرائیل لے ربی تقدیر آیا



رہا میریا چوہدری چلا گیا ، ساڈے درواں دی نال دوا لے کے
تیری خلق اندر تیرے فرش اُتے ، جی رہیا میں دُکھی صدا لے کے
کہیڑے جرم توں میں انکار کیتا ، پیش ہوواں گا دُو گواہ لے کے
زین آنڑاں جو ہے سی گھریں آندی ، چلی گئی کیوں دور قضا لے کے

ٹر گیا جوان پموت وچوں ، لبان اُتے بس ایہو صدا رہ گئی
ویلے شام نوں ڈیکدے کہراں والے ، تینوں ڈیکدی ادھر قضا رہ گئی
کریاں معاف آج دنیا توں جان والے ، کوئی کسر جے وچ وفا رہ گئی
اللہ جنت وچ چوہدری کہار دیوی ، سائیں زین دی ایہو دُعا رہ گئی



اس گل نوں کوئی نہ جاندا سی ، تیرے سر تے موت سوار رہ گئی
بوہے مار آج ٹر گئے کہراں والے ، سوگ ور حیاتی اے کہار رہ گئی
نظر احمد دی تیریاں راہاں ولے ، ہر اک شام کر دی انتظار رہ گئی
تیرے جانڑ توں بعد اے زین سائیں دی ، کسے فکر وچ طبع بیزار رہ گئی

کدی نہیں دل تصویر کھچدا ، جے کر نگہ مقفا کر ماریئے نہ
کدوں یاد آباد جہان دل دے ، اُپڑیں آپ نوں جے وساریئے نہ
ستیا بخت رہندا ویلے فجر توڑی ، جے کر رات ادھی آئیں ماریئے نہ
جے کر رڑے تے کھل کے خوف کھائیئے ، فیر کشتی دریا وچ واڑیئے نہ
رکھ کے جگر نوں ہجر انگاریاں تے ، جد تک خون وجود دا کاڑیئے نہ
کدوں شوہ وچکار ملاقات ہوندى ، جد تک موت تاں ای جھپا ماریئے نہ
ایہہ دیوانو سبق پیار دا اے ، جہڑا عقل تھیں کدی اُتاریئے نہ
حسن والیو قلم نوں موج آ گئی ، گل عقل دی بُرا مناویئے نہ
جے کر ڈریئے نگاہواں دی زد کولوں ، فیر مکھ توں پردہ اُتاریئے نہ
جیویں قاتل کوئی لے تلوار نکلے ، ایویں مکھ تے زلفاں سواریئے نہ
تیز دھار شمشیر دے لب لے کے ، گلی نیناں دی کاجل گزاریئے نہ
کدوں مستی سلامت تے رنگ جو بن ، صدقہ حسن دا جے اُتاریئے نہ
ملدی ہیر دے ہتھوں نہیں کدی پوری ، اندر بیلیاں سُر و جاویئے نہ
زین نیت پریت نہیں سمجھ لگدی ، جھگا اُپڑاں جب تک اُجاڑیئے نہ

تیری یاد اندر راتی جاگ ستیوں ، نوک قلم تھیں کی کی لکھو اوندے آں
شیشہ دل والا صاف کرن کارن ، رت جگر دی پے وگاوندے آں
ادھر مکھ جباباں دی زد اندر ، ادھر چن میرے شاماں پہ گلیاں
عجب رنگ تماشرا راہ تیری ، وازاں مار کے تینوں بلاوندے آں
آ اک وحشی جنون دا ویکھ منظر ، خون جگر دا پی کے مست ہويا
جے کوئی نال دیوانیاں کرے گلاں ، گیت تیری پریت دے گاوندے آں
ماتاں گزریاں صبر دا جام پی پی ، توں کی سمجھیا اساں وسار دتا
تیرے بت طناز دی خیر منگاں ، اسی جھیرے مزار تے جاوندے آں
ذکر فکر تیرا میرا چار گردے ، خون جگر کافی میرے پین واسطے
اسے حال وچ زین گزران میری ، ماس تن دا اسی پے کھاوندے آں

ایہہ نہ کجھیاں مرض مُکا دتا ، اُجے میری قضا نوں دیر رہندی
نہ کوئی شام قضا غمِ شام باہجوں ، تیری یاد نال سچی سویر رہندی
شمع تیرے دلاں وچ رقص کردی ، کی ہو یا جے قسمت اندھیر رہندی
زین رہندا آں دوہاں سمندراں وچ ، تیری صورت جو میرے چوہیر رہندی



کدی موجِ سمندر نے چھیڑیا نیس ، میری کشتی طوفاناں دے گھیر رہندی
میرا دل ایمان تھیں ڈولیا نیس ، کردی عقل میری ہیر پھیر رہندی
اوہ بزمِ سجاڑاں آں خوشی دے نال ، جتھے ذات میری زیر زیر رہندی
جس گلی چوں زین اے گزر آیا ، اوسے گلی وچ صورت لوٹیر رہندی

مدت بعد آج یاداں دا سلسلہ اے ، گلاں وسریاں یاد مٹڑ آئیاں نی
میرے بچناں کھیڑے قصور بدلے ، پائیاں گل ہجران دیاں پھاہیاں نی
دن نال فریاداں دے گزر جاندا ، تارے گزردیوں رات گزار لینزاں
نیناں جدوں دیاں تیرے نال لائیاں ، راتی چین سنگ کدے نہ لائیاں نی
نگاہ نیں تھکی تیری ڈیک کولوں ، تیری فکر تھیں رجا خیال ناہیں
تیرے ذکر خاطر تیری یاد اندر ، آ ویکھ جو بزماں سجاٹیاں نی
گال تان وجود دی ہجر اندر ، تیرے حسن دیا خیراں منگنزاں واں
میرے حال دا کسے نیں حال دسیا ، سنٹریں قاصداں جانڈیاں راہیاں نی
جے نہ میل تیرا فیر کی میلے ، تیرے باہجھ آزادیاں کس کاری
مینوں قید وچ بڑا سواد آندا ، میرے پیریں زنجیراں جو پائیاں نی
ساہواں مک جاسن تیری ڈیک اندر ، جند سہکدی سہکدی نکل جاسی
گئی جان پر زین فریاد رہ گئی ، ٹسی مکھ توں زلفاں نہ چائیاں نی

جدوں محفل ہو گئی ویران تیری ، رنگ جو بن دا روپ سہانے نہ رہے
کدھرے وچ ویرانے آواز دیویں ، ہوسیں کہلا جو تیرے یارانے نہ رہے
اُپڑی نگاہ مبارک دے نال تکسیں ، چشم نم پر ہوش ٹھکانے نہ رہے
فیر زین دیوانے ول آ جاویں ، چاہنڑ والے جد تیرے دیوانے نہ رہے



میری تڑپ نہ مکسی عمر ساری ، آ جاویں جد تیرے بہانے نہ رہے
اشک بار دیدے منتظر ہوسن ، جدوں اُپڑیں نہ رہے بیگانے نہ رہے
رہی دل اندر تیری یاد باقی ، جو بن حسن نکھار زمانے نہ رہے
فیر زین دیوانے ول آ جاویں ، چاہنڑ والے جد تیرے دیوانے نہ رہے

سختی داتا محبتاں رہیا ونڈدا ، ویکھ کس طرح دل فراغ روندا
دن نال فریادیاں ذکر محفل ، راتی تاریاں نال اے جاغ روندا
آؤ پڑھ کے ویکھو افسانے میرے ، جھیڑے سمجھدے ایہہ بے داغ روندا
راتی زاریاں زین جے کرن سہجاں ، فجر ہوندیوں میرا سہاغ روندا



آج دی شام تے ہتھ وچ جام لے کے ، تکیاں کس طرح تیرے دیوانے آسن
اک رنڈ خرابت دی ویکھ مستی ، تینوں یاد کجھ وقت پرانے آسن
دس آں ساتی نوں فیر سنبھالسی کون ، تے حساب وچ ناہیں پیمانے آسن
ہوسی زین خبرے کہیڑے حال اندر ، تینوں یاد جد میرے یارانے آسن

تیری یاد آباد جہان دل دے ، صبح شام بس روزاں نصیب میرے
میں تھیں جدوں ناں دلبر اوچھڑ گیا میں ، ہوئے حال گج بڑے عجیب میرے
سوچ سوچ کے مرض نہ سمجھ آئی ، تے حیران رہ گئے طیب میرے
جے کر زین دی زندگی عزیز تینوں ، کر دے معاف تے آجا قریب میرے



نوک خار کلیجے وچ چوہب لائی ، درد شدت تھیں قلم روان ہويا
اچن چیت وچھوڑے دا ایہہ عالم ، نہ اوہ آئے نہ واپس اے جان ہويا
جے سوال کیتا تے جواب ملیا ، حالاں موت دا کہیڑا اعلان ہويا
زین آج دی اُمیداں تے جی رہیا ، جھلے دل نوں نیئیں سمجھان ہويا

غربت لائے ڈیرے کہار عاشقاں دے ، بھلا جگ دا کی نقصان ہويا
اے پر غم ناہیں لکھوں لکھ ہويا ، ہے افسوس نہ راضی جانان ہويا
درد ہجر اڈیک مریض کیتا ، رہی چپ نہ کج سنان ہويا
زین آج وی اُمیداں تے جی رہیا ، جھلے دل نوں نیس سمجھان ہويا



عمر ہجران دے وچ گزری ، آیا وصل قریب تے شام پے گئی
میری لاش تے قاتل نوں رحم آیا ، جن بنڑے رقیب تے شام پے گئی
اندرو اندر ہی مرض مُکا دیتا ، جدوں پہنچے طبیب تے شام پے گئی
زین گلہ تقدیر نوں کی کرئیے ، جدوں جاگے نصیب تے شام پے گئی

جانڈیوں جانڈیوں نگہ رُکی ، کوئی محبت دا آئز بیان بنڑیا
جدوں کے حسین دے قدم لگے ، ہے سی دل پر پورا جہان بنڑیا
جھوٹھا مان فیر لا ایمان ہويا ، لا ایمان فیر با ایمان بنڑیا
زین ضعف آں خبرے جہان واسطے ، میری خاطر یا ضعف جہان بنڑیا



پہلے نگہ ہو گئی مجبور میری ، بے اختیار پھر میری زبان نکلی
جے انکار کردے جاندا بخشیا میں ، دیکھ روح پوشاک نوں آن نکلی
موت بعد عجیب اک شور مچیا ، اک امید سی جھیرٹی نہان نکلی
اوہ تصویر مصور دا پتہ دے گئی ، زین ہمت جو میری جوان نکلی

دامن سوز حیاتے رو ناہیں ، بے ڈرداں دی بستی فریاد نہ کر
ہر کوئی دیکھ تماشرا ہس رہیا ، کسے اگے بیان رُوداد نہ کر
پکا بھل جا وصل اُمید تائیں ، لمبی ہجر دی ایویں معیاد نہ کر
زین جہناں نے تینوں بھلا سٹیا ، توں وی انہاں بے قدراں نوں یاد نہ کر



کھان واسطے تن دا ماس باقی ، خونِ جگر کافی میرے پین واسطے
سوگ ور حیاتی دے درس کارن ، یاد کافی اے گوشہ نشین واسطے
اٹھے پہر دل بے قرار اندر ، انتظار تیری سر زمین واسطے
زین سوز آواز دا ساز کافی ، چار دن حیاتی دے چین واسطے

مکھ روئگی رونقاں لائز والے ، سینے غم لے سوغاں دی نذر ہو گئے
کدھروں آیا طوفان تے کی ہو یا ، اہل دل کیوں روغاں دی نذر ہو گئے
سُچے موتی جو ہے سن وچ پردے ، اوہ وی غیرت فروغاں دی نذر ہو گئے
زین بچے سن جہڑے دوچار دانڑیں ، اوہ وی کانواں دیاں چوغاں دی نذر ہو گئے



عشق و حسن معصوم کئی زرد چہرے ، خونِ جگر چراغاں دی نذر ہو گئے
بنیں مژگاں شجر و ساخ لائے ، جہڑے چشمِ ایاغاں دی نذر ہو گئے
خان ہو یا ویران رنگ روپ جو بن ، جدوں کسی دیاں باغاں دی نذر ہو گئے
دنیا اپڑیں سراغاں وچ زین ڈب گئی ، اسی من سُر اغاں دی نذر ہو گئے

کرو ستم نہ ہو رہا جہاں والیو ، بے قیاس ستم اگے کوش کیے
رہیا کردا تنا فرادہ نال میرے ، میرے خون دے ساغر جس نوش کیے
رہیا تڑپدا اُس دی دید خاطر ، دل شکستہ نے ناہیں اے ہوش کیے
زین لکھیا نصیباں داخل گیا ، میں تے یارنوں کدی نہیں دوش کیے



ہتھ ویکھ نجومیاں دس مینوں ، میری طبع وچ کیوں بے زاری لکھی
یاد یار وچ تڑفنا ہر ویلے ، لمبی ہجر فراق بیماری لکھی
نظر کھا گئی کسے بد نظر دی اے ، یا فیر ازل تھیں قسمت ہی ہاری لکھی
زین بستر مرگ تے جینا لکھیا ، یا فیر اگلے جہاں تیاری لکھی

سفر محبت دا نیئیں سوکھا ، دکھاں درداں وچ جان جلا نڑیں پیندی
یاداں والے دی یاد آباد کر کے ، جھگی راہ محبوب وچ پانڑیں پیندی
کدی وانگ سسی یارا خان خاطر ، جان تھلاں دے وچ رولا نڑیں پیندی
گزرن ویلے محبوب دی گلی وچوں ، زین ادب نال گردن جھکانڑیں پیندی



عمر نادانی وچ بھل ہو گئی نیوں نال پردیسیاں لا بیٹھا
ہویا دور کیوں سجن پیار پا کے ، خبرے کر میں کھیری خطا بیٹھا
اُس بے دردنوں آندا خیال ای نیئیں ، جس دی راہ اندر جھگی پا بیٹھا
جس دی یاد وچ زین دی شام ہو گئی ، اوہ پردیس وچ دلوں بھلا بیٹھا

اج یار کیوں اکھاں توں دور ہويا ، خبرے میں تھیں کوئی قصور ہويا
میں ول نفرت نگاہواں اٹھا رہيا ، سر عام آج غیراں نال جا رہيا
نظر کھا گئی کسے رقیب دی اے
اوہ تے کہند اسی زندگی بھر چھوڑساں نہ ، کیتے قول اقرارنوں توڑساں نہ
سوچ سوچ کے سوچ وی ہار دی اے ، پئی طعنے خدائی آج ماری اے
ماری مَت گئی اس غریب دی اے
اُس دے ہجر نے ایسا بیمار کیتا ، بستر مرگ تے سٹیا لا چار کیتا
رودا تڑپدا مینوں اوہ چھوڑ گیا ، نفرت نال آج مکھڑا موڑ گیا
عقل کم نہ کردی طبیب دی اے
بدلے ستم دے میں دُعا کیتی ، ساری عمر میں یارو وفا کیتی
زندہ وچ رقیباں کہانی ہو گئی ، اُس دے ہجر وچ جان روانی ہو گئی
زین گل ایہہ میرے نصیب دی اے

اُردو چار مصرعہ

نہ رکتی یہ میری معصوم آنکھیں ، نہ رسوا زمانے میں ہونا پڑتا
میری نظر سے وہ نہ دور ہوتے ، نہ ہی بسترِ خاک پہ سونا پڑتا
میرے پیار کے دشمن نہ لوگ ہوتے ، نہ ہی اشکوں سے دامن بھگوننا پڑتا
زین کبھی نہ دل بے تاب ہوتا ، نہ ہی بیٹھ تہائی میں رونا پڑتا



عجب یہ دنیا محبت کی ہے ، آتے یاد کیوں ہیں بھول جانے والے
دور آنکھوں سے پتہ نہیں کیوں چلتا ، چلے جاتے ہیں آنکھیں ملانے والے
لب کشائی سے کرتے ہیں خون دل کا ، شب بھر یہ دل تڑپانے والے
اُن کی گلی میں زین فقیر بن کے ، شب و روز ہیں ہم تو آنے والے

کاسہ ہاتھ میں میرا سوالی بن کر، اُن کے در پہ اس طرح جانا لکھ دے
اس بہانے سے یار کا ذکر سن لوں، در بان کا باتیں بتانا لکھ دے
اُن کی بستی میں رہنا مسافر بن کر، بادِ صبا کو غم سنانا لکھ دے
اُن کی یاد میں زین کا جینا لکھ کر، اُن کی گلی سے رخت اٹھانا لکھ دے



تقدیر کے قاضی اپیل میری، میرا جانا یا اُن کا آنا لکھ دے
میری زندگی میں لکھ دے غم اُن کے، غم کھا کر بھی مُسکرا نا لکھ دے
اس میں مرضی محبوب کی ہے شامل، میرا عمر بھر آنسو بہانا لکھ دے
زین حسرت نہ اُن کی رہے باقی، مجھے عمر بھر اُن کا ستانا لکھ دے

میری قسمت میں لکھ کر یاد ان کی ، ان کی طبع میں کیوں تڑپانا لکھا
دو دلوں میں ایسے جدائی لکھ دی ، نہ تو آنا لکھا نہ ہی جانا لکھا
باقی دنیا سے کر نابینہ ایسے ، میری آنکھوں میں اُن کا سمانا لکھا
زین عمر بھر اُن کا مسکرانا ، میری قسمت میں آنسو بہانا لکھا



تقدیر کے قاضی سے کیا شکوہ ، جو کچھ لکھا وہ بہت سہانا لکھا
لکھی اُن سے تصور میں ملاقاتیں ، اچھا کیا نہ آنا نہ جانا لکھا
لکھا ان کا غیروں میں مسکرانا ، طعنے زن بے درد زمانہ لکھا
میری آنکھوں پہ کفن کا ڈال پردہ ، اُن کا پردے میں زین شرمنا لکھا

اے دل نادان پریشان ہونا ، یہ بات جب مجھے بتاتے ہیں لوگ
آج غیر کی بزم میں جا رہے تھے ، یہ پیغام جب مجھے سناتے ہیں لوگ
حالت قابل رحم دیوانے کی ہے ، ہاتھ جوڑ کر واسطے پاتے ہیں لوگ
زین اُن کی گفت و شنید سن کر ، واپس آنسو بہاتے چلے آتے ہیں لوگ



کیا قاصد روان پیغام دے کر ، آج موسم برسات کی رات بھی ہے
آج بند زبان کا وقت آخر ، اور آپ سے کرنی کچھ بات بھی ہے
جس دنیا میں پایا ہمدرد کوئی نہ ، اس دنیا سے آج نجات بھی ہے
ملک الموت کا آنا بھی زین لازم ، الوداعی ہماری ملاقات بھی ہے

محبت عبادت ہے کیوں آخر ، ہوا دل زندہ دل لگانے کے بعد
میں نے مکتب محبت میں ادب سیکھا ، چشم سرخم آنسو بہانے کے بعد
اُن کی چشم ساغر کا اثر ہے یہ ، کالی گھٹا اور موسم سہانے کے بعد
اصل زندگی زین یہ زندگی ہے ، ملی زندگی جو مجھے مَر جانے کے بعد



مدت گزری انتظار جن کا ، ابھی تک نہ آیا پیغام اُن کا
جان لبوں پہ نہ دیدار دینا ، شاید ہے یہ انتقام اُن کا
یا پھر اثر نہ میری فریاد میں ہے ، ذکر کرتا ہوں میں صبح شام اُن کا
میرا کام ہے زین دُعا کرنا ، شب و روز تڑپانا ہے کام اُن کا

پیغامِ عشق

تیرے پیار دا زاہدا کی فائدہ، خاطر جنت وچ مسجد نے وڑی جانڑاں ایں
اوہدیاں نعمتاں بے شمار تک کے، سُر وچ سجدے مُلاں دھری جانڑاں ایں
ملے خوشی تینوں مسجد بھُل جاندی، اندر غم دے تسجیاں پڑھی جانڑاں ایں
زین ڈر کے دوزخ دی اگ کولوں، لمبے سجدے محراباں وچ کری جانڑاں ایں



یار دے اتنا قریب ہو جا ، پنج ٹائم توں بھیج پیغام ناہیں
ہر اک شام اُس شام دے نام کر دے، تے اڈیک اُس نوں صبح شام ناہیں
لاچ چھڈ دے جنت فردوس والا ، لے دوہاں جہان دا نام ناہیں
آج نیت لے زین نماز ایسی ، ساری عمر فیر پھیر سلام ناہیں

جے کر سیٹے تاں کسے تے مٹھل سیٹے ، ہوئے دشمن پرکدی نہ خار سیٹے
ہتھ جائے نہ کسے گریبان توڑی ، ایسا خود نوں کر بیمار سیٹے
خونی نیناں وی ہو سرخم جاوَن ، قاتل ویکھ کے تے مسکرا اٹھے
آ کے سامنے نظراں جھکا دیوے ، ایسا اس تے محبت دا وار سیٹے
جے کر کسے نوں اُپڑاں بنا لیتے منہ اوس ولوں کدی پھیرے نہ
جھیرا دل دی نگری وچ وس رہیا ، کدی اوس نوں نہ منہ بھار سیٹے
کاسہ دید لے کے آوے در عاشق ، سخی بن کے دیونڑی خیر چاہے
اللہ پاک وی ہو ناراض جاندا ، ٹھوکر مار نہ گلی وچ یار سیٹے
جدوں چھوڑ جہان نوں چلا جاویں ، بزم دوستاں وچ تیرا ذکر ہووے
چار دن جو رب عطا کیتے اس انداز نال زین گزار سیٹے

صبر کر بے مینوں قبول کیتا ای ، عرش فرش میں سر اٹھا رکھے
کعب جاندا زمین دا اوہ خطہ ، میں قدم دو چار جس جا رکھے
کدھرے محل اوہ گئے ویران سارے ، تے ویرانیاں وچ میلے لا رکھے
زین وچ سمندر نے جو ڈبے ، ڈر ڈر اُس نوں ہتھ قضا رکھے



خالی فرش تے نہیں گزران میری ، لا مکان تک ہے رسائی میری
جدوں نال حسین دے گل ہوئی ، چار سو فیر پہ گئی دوہائی میری
رول دتا میں لکھاں شہزادیاں نوں ، کہیڑی تھاں دس ہوئی رسوائی میری
زین مست ہو گیا اُس رنگ اندر ، جس رنگ وچ رمز جس پائی میری

کربلا

زلف لگام پیاریاں دی ، سنگ حسینؑ پیاراں نوں ویکھدی اے
کدی ویکھدی رب دے لاڈ لے نوں ، کدی شاہ سواراں نوں ویکھدی اے
جدوں سفر وچ کربل میدان آیا ، انہاں نیناں بے زاراں نوں ویکھدی اے
روح زین دی تڑپدی کون ویکھے ، سفر شام پیاراں نوں ویکھدی اے



غوطے مار سمندر دی موج اندر ، اکھ خون دیاں نہراں نوں ویکھدی اے
نظر چمدی پیاراں نوں جھک جاندی ، چشم نم دیاں لہراں نوں ویکھدی اے
گوکاں دل دیاں قلم پئی بولدی اے ، جدوں تنگیوں پیاراں نوں ویکھدی اے
روح زین دی تڑپدی کون ویکھے ، سفر شام پیاراں نوں ویکھدی اے

کربل ول جانده حسینؑ آکھن ، بارے دین دے سخت فقیر آں میں
عشقا ویکھ آزما کے صبر میرا ، دولت صبر دی نال امیر آں میں
رستہ روک قضا سوال کیتا ، طرفوں رب دی آئی تقدیر آں میں
اگوں مولا حسینؑ جواب دتا ، مصطفیٰؐ دا زین شبیر آں میں



کربلا دے آج وی سوال زندہ ، خاطر دین پر دیس وچ جاوسی کون
تشنہ لب تے صبر دا پکڑا دامن ، ظالم تیراں نوں سینے وچ کھاوسی کون
رکھی لچ نماز دی سر دے کے ، اندر سجدے دے گردن کٹاوسی کون
جرات کس دی زین حسینؑ وانگوں ، چڑ کے نیزے قرآن سناوسی کون

یزید پلید پلید اج وی ، ہر تھاں حق دی اُچی آواز رہ گئی
تیرے پَر پریت دی ایہہ جرأت ، ٹٹ گئیاں تلواراں پرواز رہ گئی
جاں وی فکر سامعین آواز کنے ، تے تلاوت قرآن آغاز رہ گئی
زین مولا حسینؑ دیاں ویکھ شانناں ، گیا سر پر زندہ نماز رہ گئی



انج کرے گا کون کس دی ہے جرأت ، جو گج سخی حسینؑ کربلا کیتا
اُپڑے کہر دی راہ وسار دیتی ، سنڑیں بچیاں سب تیری راہ کیتا
آب کوثر دے مالک پیاسے ٹر گئے ، ساڈے واسطے دین بقا کیتا
زین سر دی نیں پروا کیتی ، نہ ای سجدہ حسینؑ قضا کیتا

ناقص عقل کی اُسدی شان لکھے ، خیمہ شہر یزید دے لا لیا
خاطر حق دی لڑاں گے نال تیرے ، میرے قاری اعلان فرما لیا
تیرے صبر دی کی مثال دیواں ، سنزویں پچیاں کنبہ کوہا لیا
زین مولا حسینؑ دیاں کیا باتاں ، دے کے برتے دین پچا لیا

